

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 26 / IV legislatura / Segon període

Divendres, 23 d'octubre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 15

Quarta i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya (Reg. 4299) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Farrés (IC) (p. 1004).*

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Morera (ERC) (p. 1005).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ros (P) (p. 1006), Sr. Abelló i Padró (S) (p. 1007) i Sr. Sesmiló (CiU) (p. 1008).*

Posició del grup presentant: *Sr. Farrés (IC) (p. 1009).*

Intervenien per una qüestió d'ordre el Sr. Farrés (IC) i el Sr. Escudé (CiU) (p. 1010).

Votació de l'encapçalament: aprovat per unanimitat (p. 1010).

Votació del punt 1 fins a «ens locals i»: aprovat per unanimitat (p. 1010).

SUMARI (2)

- Votació de la resta del punt 1: *rebutjat per 31 vots a favor, 53 en contra i 7 abstencions* (p. 1010).
- Votació del punt 2 fins a «recursos públics»: *aprobat per unanimitat* (p. 1010).
- Votació de la resta del punt 2: *rebutjat per 32 vots a favor, 53 en contra i 7 abstencions* (p. 1010).
- Votació del punt 8: *aprobat per unanimitat* (p. 1011).
- Votació dels punts 3 a 7 i 9: *rebutjats per 39 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 1011).
- El Sr. Clotas (S) intervé per una qüestió d'ordre* (p. 1011).
- Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la pobresa (Reg. 4318) (Punt vintè de l'ordre del dia.)**
- Presentació: *Sra. Mayol (IC)* (p. 1011).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 1, d'addició)
- Torn a favor: *Sra. Barenys (S)* (p. 1012).
- Esmenes del G. P. de Convergència i Unió* (núms. 1 i 2, de modificació)
- Torn a favor: *Sr. Padrós (CiU)* (p. 1013).
- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núms. 1, 2, 3 i 4, d'addició)
- Torn a favor: *Sr. Reguant (ERC)* (p. 1013).
- Posició del grup presentant: *Sra. Mayol (IC)* (p. 1015).
- Posició del grup no esmenant: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 1015).
- Posició del grup presentant: *Sra. Mayol (IC)* (p. 1016).
- Votació dels punts 1 i 5: *aprovats per unanimitat* (p. 1016).
- Votació dels punts 2 i 4: *aprovats per unanimitat* (p. 1016).
- Votació del punt 3: *rebutjat per 35 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 1016).
- Votació de l'encapçalament: *aprobat per unanimitat* (p. 1016).
- Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'Institut Català de Finances (Reg. 4307) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)**
- Presentació: *Sr. Carnicer (S)* (p. 1016).
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 1 i 2, d'addició)
- Torn a favor: *Sr. Saura (IC)* (p. 1017).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 1, d'addició)
- Torn a favor: *Sr. Reguant (ERC)* (p. 1018).
- Esmenes del G. P. de Convergència i Unió* (núms. 1 i 2, d'addició)
- Torn a favor: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 1019).
- Posició del grup no esmenant: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 1019).
- Posició del grup presentant: *Sr. Carnicer (S)* (p. 1019).
- El Sr. Saura (IC) anuncia la retirada de l'esmena núm. 2* (p. 1020).
- El Sr. Reguant (ERC) anuncia el decaïment de l'esmena núm. 1* (p. 1020).
- Votació de la Moció amb les esmenes incorporades: *aprovada per unanimitat* (p. 1020).
- Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la revisió del Pla de carreteres (Reg. 4308) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)**
- Presentació: *Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 1020).
- Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 1021), *Sr. Farrés (IC)* (p. 1021), *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 1021) i *Sr. Pont (CiU)* (p. 1021).
- El secretari primer llegeix el text de la Moció* (p. 1022).
- Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 1022).
- Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE als centres que han experimentat la reforma educativa (Reg. 4309) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.)**
- Presentació: *Sr. Cadevall (S)* (p. 1022).
- Esmena del G. P. de Convergència i Unió* (núm. 1, de modificació)
- Torn a favor: *Sr. Jané (CiU), que presenta una esmena transaccional* (p. 1023).
- Posició dels grups no esmenants: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 1024), *Sr. Fuentes (IC)* (p. 1024) i *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 1025).
- Posició del grup presentant: *Sr. Cadevall (S)* (p. 1025).
- El secretari segon llegeix el text de l'esmena transaccional* (p. 1025).
- Votació dels punts 1 i 5: *aprovats per unanimitat* (p. 1025).
- Votació del punt 4: *rebutjat per 30 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions* (p. 1025).
- Votació de la resta de la Moció: *rebutjada per 32 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 1026).
- Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política forestal (Reg. 4310) (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.)**

SUMARI (3)

Presentació: *Sr. Ganyet (S) (p. 1026).*

Posició dels grups: *Sr. Llorens (P) (p. 1026), Sr. Fuentes (IC) (p. 1026), Sr. Pueyo (ERC) (p. 1027) i Sr. Sunyer (CiU) (p. 1027).*

Votació del preàmbul i dels punts 1 i 3: *rebutjats per 34 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 1028).*

Votació dels punts 2 i 4: *aprovats per unanimitat (p. 1028).*

Votació del punt 5 sense l'expressió «sense dilacions»: *aprovat per unanimitat (p. 1028).*

Votació del punt 5 amb l'expressió «sense dilacions»: *rebutjat per 32 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 1028).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE a Catalunya (Reg. 4326) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 1028).*

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Bargalló (ERC). Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 1029).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, de modificació, 2, d'addició, i 3 i 4, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Cadevall (S) (p. 1030).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Fuentes (IC) (p. 1031) i Sr. Descals (CiU) (p. 1032).*

Posició del grup presentant: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 1034).*

Votació del punt núm. 1: *rebutjat per 33 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 1034).*

Votació del punt núm. 2: *rebutjat per 2 vots a favor, 53 en contra i 31 abstencions (p. 1034).*

Votació del punt núm. 3: *rebutjat per 33 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 1034).*

Votació del punt núm. 4: *rebutjat per 33 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 1034).*

Votació del punt núm. 5: *rebutjat per 24 vots a favor, 54 en contra i 10 abstencions (p. 1034).*

Votació del punt núm. 6: *rebutjat per 23 vots a favor, 54 en contra i 10 abstencions (p. 1034).*

Votació del punt núm. 7: *rebutjat per 2 vots a favor, 54 en contra i 31 abstencions (p. 1034).*

Votació del punt núm. 8: *rebutjat per 2 vots a favor, 61 en contra i 24 abstencions (p. 1034).*

Votació del punt núm. 9: *rebutjat per 2 vots a favor, 62 en contra i 24 abstencions (p. 1034).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la regulació del dret als serveis socials i l'ordenació d'aquests (Reg. 4311) (Punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.)

La Sra. Barenys (S) n'anuncia la retirada (p. 1035).

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 15.4

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació sobre les finances dels ajuntaments a Catalunya, presentada pel diputat il·lustre senyor Antoni Farrés, del Grup d'Iniciativa, que té la paraula.

**Moció subsegüent a la interpe·llació
al Consell Executiu sobre les finances
dels ajuntaments de Catalunya**

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan vàrem substanciar la interpe·llació sobre les finances dels ajuntaments, l'honorable conseller de Governació qualificava la situació dels ajuntaments com a dramàtica, un qualificatiu que aquest diputat no havia gosat emprar, però que realment comparteix. Els ajuntaments de Catalunya estan en una situació dramàtica des del punt de vista econòmic i financer. De llavors ençà, des de la substanciació de la interpe·llació, quines novetats més remarcables s'han produït? Per una banda, els ajuntaments han començat a rebre la liquidació de 1990 en unes quanties en molts casos inferiors a les que es tenien consignades en els pressupostos o en les resultes de les liquidacions dels pressupostos de 1991 i, en tot cas, sempre disposades. És a dir, que l'únic efecte que han tingut és el de disminuir les tensions de tresoreria o, per ser més precisos, reduir les disponibilitats de les pòlisses de tresoreria o d'augmentar-les —perdó—, que de ben segur tots o quasi tots han disposat.

Per una altra banda i a instàncies del Grup Parlamentari Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya, en el Congrés dels Diputats ha sigut aprovada una moció presentada pel diputat i alcalde de Sant Feliu de Llobregat, Francesc Baltasar, que diu tres coses: primer, que s'insta el Govern a fer efectives les liquidacions definitives de 1990 i 91; segon, incrementar, d'acord amb les disponibilitats pressupostàries, el finançament dels ajuntaments a fi d'aconseguir que el conjunt dels recursos locals arribi al 25% de la despesa pública, i tercer, impulsar una via de negociació entre els tres nivells de les administracions públiques amb l'objectiu d'ampliar les competències municipals en el camí de la millora i l'ampliació dels serveis públics als ciutadans.

Els punts 1 i 2 van ser aprovats per unanimitat i el darrer per majoria, en abstenir-se els grups parlamentaris del Partit Popular i de Minoria Catalana, encara que aquests mateixos grups havien aprovat el mes de març d'aquest any una moció idèntica en el seu redactat amb motiu del debat sobre l'estat de la nació, que va aprovar-se per unanimitat.

Si els nous esdeveniments són aquests i la situació dels ajuntaments, en paraules del conseller, és dramàtica, ara correspon

al Parlament de Catalunya aportar la seva part a fi de desdramatitzar la gravíssima situació dels ajuntaments, donar i marcar unes vies de possible solució i avançar cap a una redistribució més justa dels recursos públics. En primer lloc, reafirmar a nivell català el que a nivell de l'Estat va aprovar-se de marc referencial de la distribució de la despesa per als ajuntaments; el referent sobre el qual cal treballar és el del 50, 25 i 25. En segon lloc, l'afirmació d'un principi, d'una voluntat: el de subsidiarietat per guanyar autoritat davant de les instàncies estatals i europees a fi de palesar que el que justament reclamen tots els grups d'aquesta cambra per a la Generalitat, aquesta aplica el mateix criteri cap als municipis. Catalunya només serà si és solidària, i solidaritat vol dir reconèixer als altres el que hom reclama per a si. I al mateix temps, assenyalar que, a més a més, en aquest moment de dificultats econòmiques, més que un increment de recursos, el que cal és una redistribució d'aquests i també de competències.

Aquests dos punts ens acosten a Europa en relació amb les xifres de participació dels impostos redistribuïts d'acord amb les xifres que l'Associació Catalana de Municipis i la mateixa Direcció General d'Administració Local recentment han publicat.

Els punts 3 i 4 de la nostra Moció fan referència a la necessitat de dotar el Fons de Cooperació Local de Catalunya i a desenvolupar l'article 181 de la Llei municipal. Aquí dos comentaris: el primer, que el recurs al Tribunal Constitucional no és obstacle, va aixecar-se des de fa molt temps la seva suspensió; segon, jo m'atreiria a dir que els ajuntaments de Catalunya apreciarien el gest, i amb ells tots els grups d'aquesta cambra, si per a aquest any es dotés el Fons amb quantitats procedents de línies de subvencions; és a dir, que no comportés un increment de les necessitats de transferències de la Generalitat cap als ajuntaments, sinó que en canviés el concepte, perquè així es palesaria una voluntat política i alhora es reduiria el marge de subjectivitat i aleatorietat que el mateix concepte de subvenció necessàriament comporta.

Un altre aspecte és que abans de la implantació de l'IVA els ajuntaments estàvem exempts d'ITE; la implantació de l'IVA va significar una retallada a la capacitat inversora dels ens locals. Per una altra banda, les obres olímpiques, moltes d'elles obres que han vingut a completar, crear i millorar infraestructures corresponents a serveis obligatoris que tenen els municipis, han estat exemptes d'IVA. Tots hem estat compromesos en major o menor mesura en els Jocs; ara necessitem la solidaritat, perquè també als altres municipis, i més en l'actual situació, s'apliqui la mateixa mesura per evitar greuges comparatius limitant-ho, però, a aquelles obres d'inversió que corresponguin a serveis obligatoris.

Les subvencions. Aquest diputat ha estat estudiant el Pla únic d'obres i serveis, i encara que amb dificultats, perquè treballaven amb dos documents de la Conselleria —la memòria i la publicació específica que fa referència al Pla únic d'obres i serveis—, ha trobat tres quantificacions diferents a nivell de nombres agregats per comarques. Esperem que en un futur aquesta Direcció General, almenys, serveixi per donar sempre les mateixes xifres. Deia que hem estat treballant a nivell de dotacions inicials, que no finals, perquè això és un altre tema, o és un tema que caldrà parlar-ne algun altre dia amb calma: què passa en el període de temps que va des de les dotacions inicials a les liquidacions finals i com es distribueixen.

I sense afirmar que sigui un resultat volgut, la veritat és que amb l'actual fórmula, que s'emptra en el Pla únic d'obres i serveis, el resultat és que s'està primant el minifundisme municipal i s'està castigant les comarques amb rendes mitjanes comarcals més baixes, en utilitzar una fórmula molt enrevessada que només té present el nombre de municipis de menys de 20.000 habitants i el resultat objectiu són uns desequilibris dels quals en surten especialment penalitzats els municipis que conformen vuit de les deu comarques de la província de Tarragona.

En l'actual plantejament constitucional i estatutari és la Generalitat qui ha de subvenir i ajudar a finançar els ajuntaments i no al revés, que és el que està passant. Cal, des d'una posició responsable, pactar un pla d'etapes per assumir el Govern de la Generalitat la despesa supletòria que fan els ajuntaments. Només a la ciutat de Barcelona es calcula que l'import de la despesa supletòria oscil·la entre els 16.000 i els 20.000 milions de pessetes. Això no pot ser un element de discriminació cap als ajuntaments de Catalunya en relació amb els altres de l'Estat, per exemple en els casos dels conservatoris de música, però també en d'altres casos.

Estem en la paradoxa que en algunes matèries, com la que ahir discutíem respecte als plans parcials i especials, la Generalitat fa d'ajuntament i, en d'altres, els ajuntaments fan funcions que corresponen a la Generalitat. Si us plau, posem ordre; clarifiquem competències, redistribuïm recursos. Si no som capaços de fer això, no tornem a parlar mai més de competitivitat, de racionalitat, fins i tot m'atreviria a dir, de sentit comú.

La proposta número 8 és la transcripció exacta d'una proposició que va presentar el Grup Socialista en les resolucions posteriors al passat debat de política general. I ho dic perquè és de justícia, perquè nosaltres, com altres grups, la varem fer nostra a través de la votació i perquè és tant de sentit comú que en les actuals circumstàncies, crec, és un sentiment col·lectiu i una necessitat de primer ordre, però no voldria que pogués semblar un acte de pirateria parlamentària ja que crec que el debat és rigorós i cal extremar-ne l'exactitud.

Finalment, l'any 1993 és el darrer any que, d'acord amb la disposició addicional dotzena de la Llei de finances locals, de 28 de desembre de 1988, es rebran els més de 5.000 milions de pessetes que reben els municipis que formaven l'antiga Corporació metropolitana de Barcelona. És necessari començar a negociar perquè Catalunya i els seus ens locals no disminueixin el seu nivell de transferències. Si aquestes no són les mesures adequades, el nostre Grup esperarà amb impaciència les propostes del Govern, ja que aquestes necessàriament s'han de produir i amb rapidesa, perquè, si no és així, com podrà entendre el poble de Catalunya i especialment els milers d'homes i dones regidors i regidores que se'ls diu que la situació dels seus ajuntaments és dramàtica i que el Parlament es plega de braços? Com reaccionaran els milers d'homes i dones, regidors i regidores, que des de posicions ideològiques diferents, amb millor o pitjor encert en la seva gestió, des del Govern o des de l'oposició, estan intentant servir els seus conciutadans en els problemes més quotidians, els més immediats, però sempre amb gran il·lusió i jo diria amb passió en la difícil aventura de deixar els nostres pobles i ciutats millor que no les varem trobar. Si no ho fem així, com podrem demanar cohesió social i autodisciplina? Com podrem demanar que siguem solidaris? Com podrem fer

un país plural i més just? Com podrem fer un país que tots ens el sentim com a propi?

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per a la seva defensa, té la paraula l'illustre diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats, la inexistència del Fons de Cooperació Local de Catalunya per als ajuntaments de Catalunya, la rebaixada del 31 al 20% de les previsions d'ingressos pel concepte de participació en els tributs estatals per al quinquenni 89-93, el retard en les liquidacions de les transferències estatals als municipis per aquesta participació dels anys 90-91, l'ajornament de les revisions cadastrals, la impossibilitat d'establir recàrrecs municipals en impostos estatals, etcètera, configuren un panorama no massa afalagador per a les hisendes municipals; d'això n'estic ben segur. En tot cas, hem de dir que no ens sentim tampoc massa reconfortats per les afirmacions fetes l'altre dia pel mateix conseller de Governació des d'aquesta tribuna en què valorava positivament el paper dels ajuntaments catalans en la modernització i en la normalització de Catalunya i, a més a més, considerava ell, també, la situació dels ajuntaments en aquests moments com a crítica perquè, per part de la Generalitat, també hi ha una mica de responsabilitat.

Nosaltres compartim el criteri d'Iniciativa per Catalunya pel que fa a la no-dotació del Fons de Cooperació Local argumentant el recurs del Tribunal..., inconstitucional, perquè, en definitiva, qui ho paga això són els ajuntaments; en definitiva, Catalunya.

Denunciem també dos estats de coses: el primer, la malfiança envers els municipis que existeix per part de les altres administracions, també de l'administració de Catalunya. És no només anecdòtic, sinó que també té certa transcendència el fet que els ajuntaments de Catalunya, per rebre subvencions de la Generalitat per poca quantia que siguin, hagin de fer certificats que no tenen deutes amb la Generalitat, i a la inversa no passa res de res. O també és anecdòtic, si es vol —i més en aquesta situació en què viuen els ajuntaments de Catalunya—, el fet que, precisament, des de la Conselleria de Governació, perdó, d'Economia i Finances, que encapçala el senyor Alavedra, s'hagin fet unes propostes per augmentar la tutela financera als ajuntaments perquè tenen por, o es té por des de la Generalitat que l'endeutament dels ajuntaments creixi cada vegada més i arribi a límits força insuportables.

Bé, doncs, què s'espera en tot cas, des de la mateixa Generalitat, si els ajuntaments no reben fons dels llocs d'on els han de rebre? A què s'ha de recórrer si no és al deute? En les finances municipals, com en les finances de les altres administracions, no es pooden fer miracles, i, en definitiva, si no queda cap més recurs, bé s'ha de recórrer al deute.

Un altre aspecte, també, interessant, que remarcava ahir el diputat senyor Farrés, és la nefasta política de redistribució de les rendes i l'escàs control de la pressió fiscal. Pel que fa a la redistribució de les rendes, és, sense cap mena de dubte, una de les grans mancances de l'actual política municipal que s'ha de dur a terme en aquest país, perquè això no es produeix. Quina

millor redistribució de rendes que els ajuntaments puguin estar dotats o puguin tenir els recursos que els fan falta perquè, en definitiva, són les administracions més properes al ciutadà, i això realment no passa per aquesta manca de recursos que denunciem una i altra vegada!

La pressió fiscal, molt clar, un exemple: l'IAE, l'Impost d'Activitats Econòmiques; és esparverador —per dir-ho d'alguna manera— el fet que s'apliqui aquest impost i s'hagi donat mà lliure als ajuntaments perquè, en definitiva, no és altra cosa que els mateixos ajuntaments puguin sortir una mica d'aquesta «debacle» financera que tenen, però corren amb la càrrega moral que se'ls qualifiqui a ells com uns dels principals precursors d'aquesta pressió fiscal sobre la gent quan això no és culpa dels ajuntaments, sinó que és culpa, bàsicament, de l'Administració de l'Estat.

Per l'anteriorment exposat, manifestem el nostre quasi absolut acord amb la filosofia i els punts en què es concreta aquesta Moció, la Moció d'Iniciativa per Catalunya; nosaltres, val a dir, que per aquests mateixos criteris, o bàsicament per aquests mateixos criteris també hem presentat una proposició o una interpellació —millor dit— pel que fa a les finances municipals, perquè, bàsicament, compartim els mateixos criteris que es manifesten en aquesta interpellació, en aquesta Moció.

Destacar en aquesta Moció que es presenta uns quants punts: la política de subvencions, que també s'ha de denunciar des d'aquesta tribuna perquè, en definitiva, les inversions que poden fer els ajuntaments pel que fa referència al capítol 6 dels pressupostos de despeses, que és inversions precisament, ve absolutament determinada per les subvencions que els ajuntaments puguin aconseguir de la Generalitat; llavors, l'autonomia local en aquest sentit també encara queda molt més primparada del que estava abans, perquè qui realment té pes sobre determinar quines obres s'han de fer no són els ajuntaments, sinó que és l'Administració de la Generalitat.

Estem d'acord, també, en el punt setè, quan parla de la despesa supletòria que compleixen els ajuntaments a compte de la Generalitat; estem també d'acord en el punt vuitè pel que fa al recurs al crèdit, que és molt nefast que els ajuntaments hagin de recórrer a la contractació de crèdits amb els interessos que s'estan movent aquests dies.

I, per acabar, només comentar les nostres dues esmenes presentades. Començaré per la segona, que és, en principi, la que pot presentar menys problemes, que és una esmena que l'únic que vol recordar i l'únic que posa de manifest és l'article 64 de la nostra Llei municipal i de règim local de Catalunya, que obliga, en tot cas, els ajuntaments del nostre país a complir uns serveis mínims obligatoris. Bé, doncs, sàpiguen —i en tinc constància perquè hi ha molts alcaldes, regidors, en aquesta sala— que aquests serveis mínims encara no es poden complir, en definitiva, perquè els ajuntaments no estan dotats suficientment en tema econòmic.

I pel que fa a l'altra esmena, aquesta és una esmena que m'agradaria deixar clara bàsicament en dos punts. Primer, perquè representa, en definitiva, un canvi d'estratègia en aquesta proposta, jo diria, ja quasi crònica del 50, 25, 25. Jo des que sóc regidor del meu municipi, del meu ajuntament, des de l'any 87, que en sento parlar i, a més a més, tinc constància que aquesta proposta ja va sortir a principis del 80, i som al 92 i encara estem bastant lluny d'aquesta proposta.

Nosaltres proposem... Bé, i a més a més, perdó, un altre tema que em descuidava; quan estem en uns moments que el principi de subsidiarietat està agafant cada vegada més cos i des d'aquesta tribuna també es va reclamar, no només per Europa, sinó també pels ajuntaments, la proposta d'Esquerra Republicana del 33, 33, 33% agafa encara més interès. Però això també es deu —i també m'agradaria aclarir-ho— a una mena de concepció o de model nacional que defensem. Encara que sigui en base a les deficiències econòmiques dels ajuntaments que sí que ho entenem i ho compartim, també no és res estrany que es faci aquesta proposta perquè també hi ha implicades altres administracions. I el model d'Esquerra Republicana en aquest sentit passa per la reivindicació, una vegada més, del conveni tributari i aquesta plasmació queda molt més reflectida amb el 33, 33, 33. Però és que, a més a més, i vostès ho comprendran, a llarg termini nosaltres defensem que aquestes tres participacions haurien de quedar reduïdes a dues perquè la primera ja no faria falta, que seria el 50 i el 50%; és a dir, 50% per a la Generalitat i el 50% per als municipis, i tots quedaríem bastant més contents del que estem ara. I en tot cas, segurament, que no faria falta que es presentessin interpellacions en aquest sentit, si això es pogués aconseguir.

És per tot això que nosaltres hem presentat aquestes esmenes i que diem, des d'aquesta tribuna, que si al punt primer, que és allà on pot existir més conflictivitat, hi ha consens, per la nostra vocació municipalista, que sempre ha tingut el partit des de l'any 31 en què es va fundar, i per la nostra sensibilitat per aquesta problemàtica concreta i dura que és l'estat de les finances municipals, nosaltres retirariem aquesta esmena, si, efectivament, hi ha consens en aquest punt primer; si no, evidentment, que no la retirariem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. En primer lloc, el Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular donarà suport a aquesta Moció entre altres raons perquè el nostre Grup creu en el municipalisme. Els ajuntaments són peça fonamental per al país i per fer país; els ajuntaments són les administracions més properes al ciutadà i, en conseqüència, evidentment, les més sensibles. I en enquestes que s'han publicat, precisament, les administracions locals, els ajuntaments, són les administracions que tenen més credibilitat i més ben valorades pels ciutadans del nostre país.

Actualment els ajuntaments —i ja fa anys— estan desenvolupant una tasca que moltes vegades no és competència pròpia d'ells; per posar un exemple, per exemple, el P-3, que hauria d'anar a càrrec, doncs, de la Conselleria, del Departament, més ben dit, d'Ensenyament, en aquests moments molts ajuntaments estan afrontant les despeses que representa aquest P-3 perquè és una necessitat per a la població i com que hi ha un programa del Departament que en ics anys es portarà a terme, doncs, l'obligació i, per tant, la consignació financera per a aquest P-3, mentre no arribi, en aquests moments l'estan assumint els ajuntaments.

I com aquests, molts altres serveis, i amb unes dificultats econòmiques molt greus que estan passant els ajuntaments, que il·lustres diputats d'aquesta cambra, doncs, l'han qualificat de

crítica i, com molt bé deia l'il·lustre diputat senyor Farrés, el mateix conseller de Governació la qualificava de dramàtica. I la qualificava de dramàtica perquè té un profund coneixement dels ajuntaments i perquè sap que molts ajuntaments de Catalunya, en aquests moments, no poden ni pagar, en alguns casos molt concrets, les nòmines.

Volem que el nostre país sigui un país competitiu. Nosaltres creiem que perquè realment sigui un país competitiu s'ha de començar de baix a dalt, no de dalt a baix. I peça fonamental perquè el nostre país sigui competitiu és que els nostres ajuntaments també siguin competitius, i no podem ser competitius amb la resta d'ajuntaments d'Europa si no estem en la mateixa situació financera —d'ajuda financera— que la resta d'ajuntaments europeus.

Nosaltres, evidentment, estem d'acord amb tot el conjunt de la Moció, amb els nou punts que s'han presentat d'aquesta Moció. Creiem en el 50, 25, 25 —evidentment que en voldríem més, però al 50, 25, 25, tant de bo que hi poguéssim arribar. Creiem en la necessitat de clarificar aquestes competències, concretant i aplicant el principi de subsidiarietat amb el finançament corresponent. Creiem que aquest fons de cooperació de Catalunya que l'il·lustre diputat senyor Farrés anomenava i està en aquesta Moció s'ha de desenvolupar. Creiem en l'exempció de l'IVA, de la inversió municipal per serveis obligatoris, i hem de recordar que en les obres de la Barcelona olímpica, doncs, les obres contractades per l'Estat i per l'Ajuntament de Barcelona estaven exemptes de l'IVA, i per què no la resta d'ajuntaments? I també, avui ha sortit a la premsa —i aquí em refereixo més aviat al Grup de la majoria— una esmena als pressupostos de l'Estat demanant que per al transport públic, doncs, hi hagués una reducció al 3% de l'IVA, que això significaria un estalvi d'uns 700 milions de pessetes referent al metro de Barcelona i als serveis públics de Barcelona, en la qual cosa veig una coincidència entre el Grup de la majoria i la proposta de la Moció —es comença per un ajuntament, però crec que en solidaritat amb la resta de municipis, també estaran d'acord en aquest punt.

I evidentment, es necessita portar a terme unes operacions creditícies de tipus favorable per a la inversió. Tots els ajuntaments estem en una situació realment crítica —dramàtica, segons el conseller. Per a nosaltres crec, fins i tot, que aquesta Moció és una moció que no és dura, crec que ha estat feta amb l'ànim de buscar el consens de totes les forces polítiques, i sí que he de dir que de tots els il·lustres diputats i diputades que hi han avui en aquesta cambra, molts d'ells provenen del món municipal, molts d'ells —segurament— creuen, tenen el ple convenciment que aquesta Moció presentada pel senyor Toni Farrés, pel Grup d'Iniciativa, doncs, té raó de ser, i que a molts els serà difícil, si no es vota a favor, explicar als seus ajuntaments que no s'ha votat a favor aquesta Moció. Almenys per a aquest diputat, per al Grup Parlamentari Popular, no ens serà gens difícil, sinó molt fàcil, perquè —ho repeteixo— la votem a favor; a favor i molt de grat.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I PADRÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, bàsicament com

era..., suposo que és d'esperar, per comunicar el nostre més absolut acord amb la proposta realitzada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i sustentada i presentada per Antoni Farrés.

Certament, hi estem d'acord, en primer lloc, doncs, com ell mateix també recordava, perquè té una coherència extraordinària, almenys en alguns dels seus punts, expressada també en alguna de les propostes realitzades després del debat de política general. Però no solament per aquesta raó, sinó també perquè va en la via d'algunes, o de diverses i moltes de les intervencions o propostes realitzades i defenses, realitzades en diversos moments pel Grup Socialista. A més a més, com ara reconeixia el representant del Grup Popular, té els seus graus de suavitat —quan ho ha dit el senyor Farrés movia el cap de forma ostentosa, perquè és cert—, perquè en tot cas és bo fer el plantejament del problema, com fa —entenc que estava ben travada, entenem que està ben travada—, explica el problema i proposa solucions o, més aviat, vies de cercar aquestes solucions.

Per tant, certament, va per endavant el nostre suport global a tot el conjunt de la Moció, a tots els punts que té. Confesso —haig de confessar— que era el nostre desig, la nostra voluntat, presentar algunes esmenes —i així se m'havia encarregat des del Grup—, però dificultats durant el cap de setmana m'han fet impossible plantejar-les. Espero que hi hagi, en tot cas, diverses ocasions, però una que considerava molt important i que va molt i profundament lligada amb la temàtica que planteja el Grup d'Iniciativa per Catalunya a la cambra és de buscar, en definitiva, algú que vigili les relacions econòmiques —que són, evidentment, molt intenses— existents entre la Generalitat de Catalunya i els ajuntaments; que vigili les temàtiques que es plantegen en les vies de les subvencions que ell plantejava, uns punts una mica d'acord, perquè en diverses ocasions, o en massa ocasions, es produeixen agressions, fortíssimes agressions per part del Govern de la Generalitat vers els ajuntaments, i en aquesta línia ens hauria agradat poder fer alguna proposta. Confesso que no ha estat possible.

Agressions del tipus..., no solament d'aquelles que potser són més lògiques —«això ho faré si vostè hi posa el solar», o «això ho faré si vostè hi posa un tant per cent», quan segurament és l'obligació íntegra i total del mateix Govern de la Generalitat—, sinó altres més greus que ens porten, doncs, que no et signen un conveni o no se signa un conveni si tu no estàs d'acord, doncs, a fer segons quina mena de favoritismes respecte a aquell mateix departament —no, favoritisme..., cap d'especial— fins i tot algunes barbaritats respecte a impostos, en els quals les nostres possibilitats de mobilitat són estranyes, com són l'ICO o com és l'IBI. Jo penso que són temes, els quals fóra interessant plantejar-los, però evidentment només aquí puc anunciar aquest desig que en algun moment plantejaríem, en un altre moment.

Voldria animar, també, i animar certament el Govern de la Generalitat que tingués una decidida participació en una possible... —que entenc que es desprèn de la proposta que pren Iniciativa per Catalunya—, una taula de discussió sobre els temes de finançament. Una taula de discussió que ha de correlacionar, certament, el que és l'Administració autonòmica de la Generalitat de Catalunya i el que és l'Administració local aquí, en l'àmbit de Catalunya, i per cert, també per endinsar-nos ja en una proposta que, en aquests moments, es comença a endevinar com a important i que serà una discussió dura i francament difí-

cil, que és que el finançament de l'Estat ens el plantejarem de forma global i col·lectiva les tres instàncies que el formem; és a dir, Administració central, administracions autonòmiques –i en el nostre cas, la Generalitat de Catalunya– i Administració local en general.

Jo sé que serà francament difícil, però val la pena, en tot cas, apellar i reclamar al seny. Permetin-me l'anècdota: en aquests moments recordo, ara fa pocs dies, en la inauguració del curs de la Universitat Rovira i Virgili, el president de la Generalitat de Catalunya, allà a Tarragona, deia que ell era un expert en victisme; a més a més, en el marc de la Universitat estava molt correcte, és a dir, volent dir que ell podia donar lliçons sobre aquest tema. Penso que, en aquests moments, en un tema tan important, en primer lloc, i en l'àmbit i en el marc de l'estat de la situació econòmica del país i, per tant, de l'Administració, i després en particular, el que planteja i el que invita a meditar sobre aquest tema la proposta o la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, l'Administració local; per tant, certament, apliquem el seny: que en tinguem. Moltes vegades l'oblidem i en aquest país, bé, potser val la pena, no perquè tingui la sensació de retrògrad, val la pena posar-lo sobre la taula i parlar-ne. I així reclamo, certament, la col·laboració de tots els grups polítics de la cambra.

Només un petit parèntesi, molt breu. Al punt cinquè, en el qual se'ns planteja allò de l'IVA, no creiem que sigui a través del Parlament de Catalunya o instant el Govern de la Generalitat de Catalunya de treballar en aquesta línia... Creiem que fóra, probablement, més lògic plantejar-ho per la via de les organitzacions municipalistes, a través de la pròpia negociació, de les negociacions que s'han de tenir amb el Ministeri d'Hisenda, però en qualsevol cas en la línia de la proposta municipalista ens sembla bé, creiem que conforme, certament, al paquet, al conjunt de propostes municipalistes. Per tant, nosaltres també votarem que sí, malgrat que generem o plantejarem aquesta reserva, que creiem que no és la via el Parlament, ni tan sols la instància al Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló –Josep Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sesmió.

El Sr. SESMIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intervinc en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i he de confessar que, en aquesta ocasió, sento una especial responsabilitat sobre el posicionament que ha de tenir el nostre Grup en aquesta Moció. Responsabilitat que, en el nostre cas, crec que és explicable. Tenim la responsabilitat democràtica delegada pels nostres conciutadans que, bàsicament, el que s'aprovi en el Parlament sigui gràcies a la nostra aportació i, per tant, sigui allò que emani de la voluntat popular, i per tant, amb un tema tan delicat com és el de les finances municipals –que és cert que el conseller la va titllar, la situació financera, de dramàtica–, que el nostre Grup hagi d'estar a l'alçada de les circumstàncies i mirar d'exercir aquest sentit de la responsabilitat amb el màxim de rigor per no fer allò que es diu «volar coloms», és a dir, per no desviar el tret i que tots plegats ens enganyéssim d'on està la veritable problemàtica en el tema de les finances municipals.

Avui la situació ha estat ja descrita pels que m'han precedit en l'ús de la paraula, per tant, jo no hi insistiré, però sí que voldria fer un incís sobre algunes actituds que, a vegades, se'ns

atribueix al Grup de Convergència i Unió amb allò de dir: «Escolti'm, vostès estan d'acord amb el que aquí es planteja, però després voten en contra.» Jo crec que és el sentit de la responsabilitat, per posar un exemple, que pot tenir aquella persona que sigui el cap de família, quan ve un dels membres de la família dient que li fa falta un abric, i és cert, però aquell responsable de la governació, de l'administració de la família, coi, no ho pot entendre, perquè o no té mitjans suficients –malgrat que li dona la raó que li fa falta allò– o bé perquè hi han altres circumstàncies o altres necessitats prioritàries. Quina és la problemàtica de per què avui el Govern de la Generalitat no pugui fer les aportacions que es reclamen en aquest fons de cooperació municipal? Les mateixes finances del Govern de la Generalitat.

No haver resolt adequadament el sistema de finançament, el recurs d'inconstitucionalitat en marxa presentat pel mateix Govern, que fins que es resolgui –fins que es resolgui– no ens podrà permetre afrontar amb seriositat tota la problemàtica del finançament, no únicament dels ajuntaments, sinó també de la Generalitat, i en realitat de la retribució, tant de les càrregues financeres, però sobretot del repartiment dels cabals que es produeixen a través de la recaptació financera en els diversos àmbits de l'Administració; per tant, nosaltres, amb l'esperit de donar suport a allò que creiem que és més important, allò que pot significar la voluntat majoritària o unànime d'aquest Parlament, potser complicarem una mica la votació a la presidència –o en realitat a tota la cambra–, però sí que anuncio el vot favorable a alguns punts de la Moció i, als altres, dir que no podem donar-los suport.

Començant amb aquesta afirmació que proposa la Moció de dir: «El Parlament de Catalunya vol posar en relleu l'important paper que han jugat i continuen jugant els ajuntaments de Catalunya en el procés de normalització del nostre país, de consolidació de la democràcia i de resposta a les necessitats més immediates dels ciutadans», nosaltres hi votarem a favor, perquè sembla que és un reconeixement... Ningú no s'estranyarà que votem a favor del que estem a favor. (*Remor de veus.*)

D'acord. Seguiríem, quan es fa aquella afirmació, diguem-ne, i és clar mitjançant el procediment de votar paràgrafs concrets, faríem..., després els serveis de la cambra, en tot cas, ja farien un lligam entre el punt 1 i el 2. És a dir, nosaltres estem d'acord a «constatar la delicada situació dels ens locals i» –seguiríem amb el punt 2– «la necessitat de clarificar competències, concretar i aplicar el principi de subsidiarietat i dimensionar el finançament dins d'un marc de redistribució dels recursos públics»; suprimiríem «els dels criteris anteriors» perquè, és clar, el representant d'Esquerra Republicana ja ha posat de manifest que no són unànimes els criteris del 50, 25 i 25. Em sembla que aquests criteris han de sortir d'aquesta aplicació del principi de subsidiarietat i de la redistribució dels recursos públics en funció de les competències. O sigui que aquesta proposta del 50, 25, 25 pot ser limitativa o pot ser optimista, degut que, realment, segons com es redimensionin les competències tant de l'Administració de l'Estat com de l'Administració autonòmica, com a casa nostra, com dels ajuntaments, podria variar. Per tant, nosaltres, mitjançant demanar votacions separades, estariem d'acord a votar a favor d'aquests dos punts, en els punts concrets que hem dit.

Quant al punt 3 i 4, ja he manifestat..., em sembla que del que he dit abans es pot deduir que nosaltres no hi podem votar

a favor, perquè —ho repeteixo— crec que les finances actuals de la Generalitat i el recurs en marxa, malgrat —i és una opinió respectable— que creuen que havent-se aixecat la suspensió ja no caldria tenir aquestes reserves, però nosaltres creiem que sí que s'han de tenir, doncs no ens fa possible que ho puguem votar.

Quant al punt cinquè, tot i estant-hi perfectament d'acord —i també els ho explicaré—, entenem que per aquesta responsabilitat d'haver de donar nosaltres aquell vot que pot definir la posició del Parlament, no ho podem votar per la raó següent. Diu: «Promourà...» «El Parlament promourà les iniciatives parlamentàries corresponents amb la finalitat d'aconseguir l'exempció de l'IVA per a aquelles obres d'inversió municipal que corresponguin a serveis obligatoris.» Totalment d'acord. En sortir d'aquesta sessió podem presentar, els grups, una proposta que vagi en aquesta direcció, però em sembla que el Parlament no és qui ha de promoure les iniciatives parlamentàries, les iniciatives vénen dels grups i, per tant, manifesto de forma clara i rotunda la nostra voluntat d'arribar a un acord amb totes les forces polítiques per presentar una iniciativa en aquest Parlament, però ens sembla que el redactat de la proposta, malgrat estar d'acord amb el seu esperit, el rigor i la responsabilitat que ens atorga ser el Grup majoritari de la cambra, no ens permet de votar-la perquè és ineficax; és a dir, no sé què trauríem de votar que el Parlament promogui les iniciatives parlamentàries, en tot cas han de ser els grups, i en aquest sentit ens trobaran, diguem-ne, amb la millor disposició a tots els grups de la cambra, doncs, per presentar una proposta en aquest sentit.

El punt 6, tampoc no el votarem a favor, perquè no deixa de ser —i des de la vessant de l'oposició em sembla legítim— una crítica als criteris que utilitza el nostre Govern en la política de subvencions. A nosaltres ens semblen encertats; creiem que la prioritització dels municipis de menys de 20.000 habitants és un criteri important, segurament perfectible, fins i tot en relació amb aquestes línies de cooperació; en el proper pressupost, ens comenten des de la Conselleria que s'està treballant en l'elaboració del Pla director d'inversions locals de Catalunya i que, per tant, algun dels criteris que vostès..., aquí no ho especifiquen això que diuen que n'hi ha d'haver uns altres, ja hi seran, però suposo que trobaran normal que nosaltres no ens sumem en algun punt que pogués representar alguna crítica a la política de subvencions del Govern, sinó que, tot reconeixent que tot això és perfectible, també anunciem la voluntat d'introduir nous criteris i, per tant, no ens sembla necessari sumar-nos a aquesta votació.

Quant al punt número 7, també hi votarem en contra, perquè, és clar, aquí quan es parla de la tasca supletòria dels..., que fan els ajuntaments respecte a competències que són de la Generalitat, es diu una cosa que és veritat, però també hem de parlar de l'autonomia municipal; és a dir, nosaltres, que som una força municipalista —deixin-m'ho dir: som la primera força municipal a Catalunya, alguna cosa hi tindrà a veure—, doncs nosaltres creiem que precisament, en ús d'aquesta autonomia que han de tenir els ens locals, poden —poden— fer serveis que en un moment determinat supleixin aquells que hagi de fer la Generalitat, si és la seva lliure voluntat; no això, necessàriament, ha de lligar després el Govern de la Generalitat, com no sigui mitjançant convenis i el que es cregui oportú. Referència, per exemple, als conservatoris de música; quan es va traspasar la competència en conservatoris de música —ho conec perquè és

un tema en què m'hi vaig interessar—, ens van traspasar la competència, però ni un duro, perquè era l'única comunitat autònoma, segons la nomenclatura de l'Estat, que no teníem cap conservatori oficial de l'Estat; el que hi havia era el Conservatori Municipal de Música i el del Liceu, que era una fundació privada. I com que no en teníem cap, no ens van traspasar un duro. Per tant, en som víctimes —l'Administració de la Generalitat i les dels ajuntaments. Per tant, aquí hi va haver un greuge.

El punt 8 sí que el votarem a favor; el punt 8 el votarem a favor, que és aquell que insta a prendre les mesures per obtenir operacions creditícies a tipus favorables.

I el número 9, també tot i estant d'acord amb el seu esperit i per no allargar-me, també com que la redacció trobem que no és la més adequada, en primer punt, i, segon, ens consta —ens consta— que el Govern no està disposat i està treballant en la línia de no deixar-se perdre les línies de finançament que venien a través de l'extinta Corporació Metropolitana, ens sembla..., a nosaltres ens deixa tranquil l'esperit que té el Govern i la seva decisió ferma que això, diguem-ne, no es perdi i, per tant, ho creiem innecessari.

Per tant, senyor president, en la línia del que hem dit sobre els primers dos punts, ho votarem tal com ho hem expressat, i votarem favorablement el punt número 8 de la Moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. Ara el senyor Farrés té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, encara que la intervenció, lògicament, ha de fer referència a les esmenes, permeti'm, senyor president, una simple frase per lamentar, si la preocupació és tan grossa, si la preocupació sobre la situació dels ajuntaments és tan grossa, si és tan evident i amb l'esperit hi estem tan d'acord, lamentar que el Grup de la majoria, per la via d'esmenes, no hagi introduït —no hagi introduït— aquestes modificacions quan aquest diputat va acabar la seva interpellació dient que estaven disposats a acceptar, a transaccionar, a canviar per tal d'aconseguir el resultat, que era treure d'aquest atzucac.

El Sr. PRESIDENT: S'ha acabat la frase, eh?

El Sr. FARRÉS: Sí, senyor president. En relació amb el que planteja el Grup d'Esquerra Republicana, en relació amb la segona, quant a la política de subvencions, permetin-me fer una certa reflexió en el sentit que el nostre Grup considera que, tècnicament, des d'un punt de vista rigorós, no hauria de ser. Perquè al que fa referència l'article 64 de la Llei municipal de Catalunya són les competències obligatòries i no podem, des d'un punt de vista conceptual, admetre que competències obligatòries d'administracions estiguin finançades per subvencions que intrínsecament, pel mateix concepte de subvenció, té un criteri d'aleatorietat i de subjectivitat i de no-continuïtat en el temps, però és tan greu la situació dels ajuntaments que és evident que en aquests moments vinguin diners d'allà on vinguin, vinguin diners d'allà on vinguin, per poder aconseguir aquestes competències mínimes.

Per tant, tot i que, filosòficament, si avui estiguéssim discutint la Llei municipal de Catalunya —que no ho estem, vull dir, lògicament—, seria aquesta la posició correcta, nosaltres adme-

trem o fem nostra aquesta esmena d'Esquerra Republicana, a fi i efecte que això pogués ajudar a tirar endavant.

El tema del 33, 33 i 33. Miri, potser —i seria una llarga discussió— podríem o no podríem estar d'acord amb aquesta distribució, però la realitat d'avui, i precisament intentant ser congruent amb aquest esperit de posició moderada que amablement reconeixien els representants del Grup Popular i Socialista, del contingut d'aquesta Moció —perquè aquí no es tractava de fer focs d'artifici sinó intentar propostes concretes i viables—, jo diria que avui potser no és la més oportuna, des d'un punt de vista pràctic. En tot cas, ja tindrem les discussions generals de finançament, perquè en aquests anys... Mirin, l'any 1984, el percentatge de despesa pública que tenia el conjunt de les comunitats autònomes era un 14,4 i, l'any 90 —però són unes xifres i uns percentatges que són vàlids per al 91—, les comunitats autònomes havien passat al 23,4, mentre que els ajuntaments el 84 estàvem en el 13, i el 90, al 16,3. És a dir que hi ha hagut un creixement desproporcionat i, per tant, en aquests moments, la pobresa o no-disponibilitat relativa de les diferents administracions a Catalunya és molt desigual. I, per tant, en aquests moments —i tal com algun il·lustre portaveu deia— ja estaríem contents que els ajuntaments avancessin d'una manera decidida cap aquesta fita del 25.

I, per tant, des d'un punt de vista de ser pràctic i de tocar de peus a terra i d'anar per feina i de totes aquestes qüestions, no plantejem aquesta i anem-nos a centrar en una proposta que té una virtualitat i és que, per unanimitat, en el Congrés dels Diputats, i amb independència, lògicament, del que decideixin allà, doncs, va ser aprovada —va ser aprovada— com a resolució del debat de l'Estat de la nació a instàncies, precisament, del nostre Grup Parlamentari.

Deixin-me acabar dient o corregint, si m'ho permeten la presidència i, especialment, els membres possiblement d'Unió Democràtica, corregint una frase de Torras i Bages: «Catalunya serà si és solidària, si no, no serà.»

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Senyor Farrés, hi ha hagut una proposta verbal, una espècie d'esmena, de fer una, diguem-ne, *liaison* entre la número 1 i la número 2. Als efectes de votació, vostè ho acceptaria això?

El Sr. FARRÉS: Senyor president, jo entenc, jo entenc l'esperit, però és que és, almenys a criteri d'aquest diputat, absolutament inviable, perquè fixin-se que el redactat quedaria: «Constatar la delicada situació dels ens locals», eh?, i, llavors, «la necessitat de clarificar competències, concretar i aplicar el principi de subsidiarietat, dimensionar el finançament als criteris anteriorment exposats», però és que abans, als criteris anteriorment exposats, m'han dit que no, per tant, no entenc, sincerament, com pot quedar redactada aquesta qüestió.

(El Sr. Escudé demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Digui, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: En definitiva, el que proposava el nostre company senyor Sesmió és —i perfectament explicat— que, un cop resulti un text aprovat, a nosaltres ens sembla, amb la nostra intenció de vot, que hi pot haver una certa descoordinació interna del text i que, aleshores, com sempre s'ha fet, els serveis del Parlament, de la Mesa, doncs, que facin un text harmònic en funció de com quedi. Però és que —tal com ho ha explicat el senyor Sesmió— em sembla que queda claríssima la supressió

d'aquests altres criteris; precisament ha explicat per què no votàvem els criteris.

El Sr. PRESIDENT: Bé, així votarem separatament cada un d'aquests punts... El primer i el segon... Farem tres votacions: primer i segon, vuitè, i després la resta. (El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.) Digui'm?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, si ho hem entès bé, el primer punt i el segon punt serien votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Separada, sí. (El Sr. Clotas demana per parlar.) Digui'm! El senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor president, però tal com reflecteix la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya: primer i segon punt.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. CLOTAS: No fraccionada en cada un d'aquests punts.

El Sr. PRESIDENT: Encara no se m'ha demanat en aquest moment. (El Sr. Sesmió demana per parlar.) Senyor Sesmió, té la paraula.

El Sr. SESMIÓ: Senyor president, nosaltres, la introducció, la votarem a favor, per tant... I després del punt 1 voldríem votar separatament l'inici que diu: «constata la delicada situació dels ens locals», la resta separat, i del segon punt, és clar, no repetir el «constata», sinó «la necessitat de clarificar competències, concretar i aplicar el principi de subsidiarietat i dimensionar el finançament dins d'un marc de redistribució de les forces públiques», és a dir aquí acabaria i, és clar, i per congruència els serveis de la cambra o aquí mateix s'hauria de suprimir «els criteris anteriors», ja que no els votem «els criteris anteriors». Em sembla que ha quedat clara la nostra posició.

Nosaltres, és a dir, ho acceptin o no ho acceptin volem..., demanem a la presidència que es voti així. Simplement això.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, passem a votar la introducció, els dos apartats de què es compon la introducció.

Vots a favor?

La introducció ha quedat aprovada per unanimitat.

Ara es vota en primer lloc el primer punt fins «ens locals i».

Vots a favor?

Fins a la «i» hi ha unanimitat.

Es vota la resta d'aquest punt primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta d'aquest punt 1 ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 53 en contra i 7 abstencions.

A continuació, del punt 2 es vota fins a «recursos públics».

El Sr. SESMIÓ: Obviant allò dels «criteris anteriors», perquè han estat derrotats... Seria per congruència.

El Sr. PRESIDENT: Ja decau, és una repetició...

Vots a favor?

Aquesta part del punt segon ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota ara, a continuació, la resta del punt 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta del punt 2 ha quedat rebutjada per 32 vots a favor, 53 en contra i 7 abstencions.

A continuació es vota el punt número 8.

Vots a favor?

El punt número 8 ha quedat aprovat per unanimitat.

Ara es voten la resta de punts de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta de la Moció ha quedat rebutjada per 39 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és... (*El Sr. Clotas demana per parlar.*) Senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor president, a efectes d'una qüestió d'ordre, molt breu, però, sí que per impedir que la votació d'avui creï un precedent —i que probablement introdueix una certa confusió en molts dels diputats d'aquesta cambra—, jo, en nom del Grup Socialista, sí que voldria dir —per altra banda el Reglament ho estableix amb tota precisió— que la votació del primer i segon punts d'aquesta Moció... —i ho repeteixo, a efectes de precedent—, en altres ocasions el Grup Socialista no votarà favorablement aquest tipus de propostes, perquè si bé avui aquesta Moció, i tal com queda, té sentit, i hem votat favorablement tota la Moció i entenem que corresponia perfectament al Grup d'Iniciativa per Catalunya discrepar o acceptar aquesta mesura —i nosaltres estem d'acord absolutament amb el que el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha decidit—, en altres ocasions sí que considerem que aquest tipus de dinàmica pot desvirtuar absolutament i rotundament el sentit polític amb el qual està presentada una moció. Per tant, conec la normativa supletòria que estableix que en el Reglament, el president de la cambra decideix sobre el sentit que ofereix el resultat final d'una votació, però en tot cas sí —i ho repeteixo, a efectes de precedent— que el Grup Socialista serà molt curós que aquest tipus de votacions fraccionals de frases amb punts d'una moció no es repeteixin i, en tot cas, no ho acceptarem perquè pot desvirtuar greument el sentit polític de la nostra intenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. De totes maneres, la presidència ja vetlla perquè una votació separada mai contradigui el sentit amb què ha estat presentada la proposta. No ho dubti, senyor portaveu.

El punt número 20 és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la pobresa, presentada per la diputada senyora Imma Mayol, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la pobresa

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, vaig a fer la presentació de la Moció subsegüent a la interpellació sobre la pobresa, que presentarem el Grup d'Iniciativa per Catalunya ara fa quinze dies. Òbviament, la Moció és el reflex de les idees centrals que bastien la nostra intervenció en aquell moment.

La primera idea que jo voldria posar sobre la taula, d'aquestes dues idees centrals, és que a Catalunya existeix, tal com dèiem, una societat dual, on hi ha sectors socials integrats, amb accés als progressos que l'evolució de la humanitat ens ha portat, unes condicions de vida millors, amb més drets, amb més possibilitats, i per altra banda uns sectors socials exclosos, que

no tenen moltes vegades ni les mínimes condicions per viure amb dignitat; en comparació amb els altres és quasi com si no els consideréssim persones.

Tenim un marc jurídic-polític —la Constitució, l'Estatut— que diu que tots tenim els mateixos drets, però en la realitat es constata —i en això suposo que hi estarem tots d'acord— que els que menys poden també menys drets tenen, a la pràctica. El sistema social injust en què estem fa que sovint no és possible el benestar dels primers sense el malviure dels segons, i aquesta crec que és una idea central que a l'hora d'analitzar la pobresa no podem deixar de tenir en compte.

Aquesta era la primera constatació de fons; en la segona, que de fet ja és proposta política, jo els voldria cridar una especial atenció sobre aquesta qüestió, i és que és necessari, cal una acció de govern que vetlli insistentment per la no-exclusió de sectors socials cada vegada més amplis. I això vol dir coses concretes; jo ara n'esmentaré unes quantes, però, òbviament, me'n deixaré moltes perquè no tinc temps per explicar totes les que caldria. Això vol dir, com deia, una actuació de govern que incideixi en la no-exclusió; vol dir la importància —com reconeixem l'altre dia en el debat de política industrial— de reforçar el teixit productiu, i això vol dir inversió, vol dir millora tecnològica, vol dir infraestructures, però també vol dir capacitació d'homes i dones, estabilitat, incentivació de la inversió estrangera, sobretot en empreses de caire integral, i no potenciar aquelles que només comprenen quota de mercat. Això vol dir, una actuació per la no-exclusió, vol dir fer un treball seriós de sensibilització de les empreses per tal que, com deia el responsable del Programa del barri Onyar de Girona —que, com vostès saben, és un programa que forma part del Programa d'actuació de la Comunitat Europea sobre la pobresa—, tal com deia ell, el sector empresarial ha de fer seu l'objectiu d'intervenir sobre l'exclusió. Això pot voler dir moltes coses, però entre altres pot voler dir que les empreses «esponsoritzin» programes per fer front a l'exclusió. De la mateixa manera que les empreses «esponsoritzen» l'arranjament d'edificis, per què no s'han de comprometre amb el suport a programes per afrontar l'exclusió?

Fer una acció política integradora també vol dir fomentar la creació d'empreses intermediàries d'inserció, empreses que són productives, però en què les persones que hi treballen tenen un menor rendiment; per tant, necessiten suport, suport de l'Administració, suport de les caixes, per tal que aquestes empreses puguin tenir un futur. Fer una política integradora també vol dir vetllar especialment perquè el sistema educatiu —ara, amb l'aplicació de la reforma tenim una bona ocasió de fer-ho— respongui a la diversitat, perquè el sistema educatiu deixi de ser un sistema igual per a tothom, que no acaba responent a les necessitats de ningú. Fer una política integradora vol dir moltes altres coses més, que serien al nostre parer les que s'haurien d'incloure en el Pla integral d'intervenció sobre la pobresa, que proposem que el Govern faci i presenti a aquest Parlament.

De fet aquest és el primer punt de la Moció que nosaltres presentem: que es faci un pla integral amb la intervenció dels diferents departaments, on l'objectiu central sigui una acció política que vulgui combatre l'exclusió.

El segon punt de la proposta nostra és la realització de l'avaluació sobre l'aplicació del PIRMI. El PIRMI, com vostès saben, és el Programa de la Renda Mínima d'Inserció, un programa que contempla, per un cantó, una aportació econòmica i, per un

altre, un contracte d'inserció amb l'usuari que implica la seva inserció laboral i social. Ja dèiem al seu moment que nosaltres en fem una valoració globalment positiva, d'aquest Programa, i també una valoració globalment positiva de les revisions que s'han anat fent d'aquest programa. Revisions que sovint han tingut en compte —i això ho volem posar sobre la taula, perquè és just— les aportacions que han fet els ajuntaments, les aportacions que han fet les entitats que l'estan duent a terme. Amb aquesta mateixa direcció, la nostra proposta el que diu és que continuem treballant així, en aquest sentit; continuem treballant fent una valoració molt, molt rigorosa de com s'està aplicant, i escoltem atentament què diuen els ajuntaments, què diuen les entitats que l'estan aplicant.

Jo ja he tingut ocasió durant aquests temps de parlar-ne, i crec que més enllà de l'aportació que fan quantitativa —ells envien habitualment una valoració quantitativa de les parts, de la gent que hi acut, de quins recursos s'apliquen—, crec que, a més a més d'aquesta valoració, seria bo que el Govern escoltés la valoració qualitativa que ells en fan, de l'experiència que estan duent a terme, de com s'està aplicant, de les dificultats que estan tenint, per exemple, per arribar a sectors socials més desfavorits; o sigui, fins i tot amb la renda mínima s'està arribant, dintre del sector de la renda mínima, als que més fàcilment... —diguem-ne—, als que estan més integrats, per entendre'ns. Però hi han sectors que serien subjectes de la renda mínim als quals no s'arriba —i això ho valorem tots—, per tant, cal fer una especial atenció a això, a partir de les propostes que ells puguin suggerir i altres.

Els he de dir, a més, que l'aplicació de la renda mínima no és fàcil. O sigui, el treball social que requereix la renda mínima és molt superior al que requeriria si només l'aportació que hagués de fer el treballador social fos donar un ajut; el fet d'haver d'obtenir un compromís de l'usuari per un contracte d'inserció, la motivació que això vol dir implica molt temps, implica molta preparació i implica un gran esforç personal dels treballadors. Per tant, crec que el suport a aquests treballadors també és essencial perquè puguin fer amb millors condicions la seva tasca.

Tota aquesta avaluació, cap on porta? Porta, tal com parlàvem amb el senyor conseller el dia de la interpellació, a un projecte de llei; un projecte de llei que al nostre parer hauria de ser el fruit d'aquesta reflexió i, per tant, hauria de ser un pas endavant en l'aplicació d'aquest Programa.

El tercer punt de la nostra Moció és demanar que es publiqui, proposar que es publiqui l'estudi, l'estudi que va encarregar la Generalitat fa dos o tres anys al Centre d'Estudis Socials; un estudi útil, al nostre parer, un estudi que ha costat diners, que és, aquesta, una inversió important, perquè és un estudi llarg i extens, i jo amb tothom amb qui he parlat que l'ha pogut consultar... I els he de dir que no hi ha hagut molta gent que l'hagi pogut consultar, perquè realment costa accedir a aquest estudi, i jo posava l'altre dia, feia la broma que al Parlament ens estem matant per tenir-lo, perquè els diferents grups... Ara jo vull l'estudi de la pobresa, i el té un altre grup. Per tant, jo crec que val la pena, és un instrument que està ben fet, que és rigorós, val la pena que la gent el pugui tenir i que es puguin conèixer les seves conclusions; entre altres coses perquè ajuden tothom a orientar la seva tasca, no només el Govern, sinó l'altra gent que hi intervé.

El quart punt de la Moció fa referència a la necessitat que aquests estudis es donin periòdicament. És a dir, tal com recomana la Comunitat Europea, que hi hagi un observatori permanent sobre la pobresa que permeti valorar l'evolució d'aquest fenomen, amb tots els fenòmens socials, però amb alguns especialment —jo parlava fa uns dies de les toxicomanies, avui sobre drogues...— és important conèixer l'evolució, perquè de vegades són fenòmens que canvien radicalment en dos o tres anys, i que el fet d'intervenir-hi eficaçment vol dir ser capaços d'adonar-se de quines són aquestes variacions que es produeixen i, per tant, quins programes hem d'arbitrar per respondre específicament i cada vegada a les necessitats. En aquest sentit, comparteixo una reflexió que feia ahir el senyor Reguant sobre el desconeixement que sovint es té de per què serveix el que estem fent; desconeixement que no vol dir que no serveixin les coses que estem fent, que vol dir que moltes vegades no sabem exactament en què serveix i en què no serveix, perquè no hi ha una evolució rigorosa del que s'està fent.

Aquestes quatre propostes, com vostès veuen, són, al nostre parer, una aportació positiva, en positiu, que pretén contribuir a donar un impuls decidit per tal que l'abordatge de la pobresa defugui l'actuació estrictament assistencial de suport a un col·lectiu desfavorit, que també hi ha de ser, i en canvi ompli una acció de govern que en la seva globalitat ha d'afrontar aquest problema.

Jo, per acabar, voldria agrair l'interès que han presentat els diferents grups parlamentaris —com vostès poden veure, hi ha hagut moltes esmenes en el text—, jo ho vull agrair perquè penso que la majoria d'elles enriqueixen aquesta aportació i fan... perdó, aquesta intervenció i fan que aquest debat sigui un debat de tots i més ric.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Han presentat esmenes el Grup Socialista, el Grup de Convergència i Unió i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

En primer lloc, pel Grup Socialista, la senyora Barenys defensarà les esmenes presentades.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defenso l'esmena i em posiciono ja sobre la Moció en el seu conjunt. Coincidim amb el plantejament i amb l'anàlisi de la senyora Mayol sobre la qüestió i la concepció de la pobresa. Com a conseqüència, nosaltres votarem a favor d'aquesta Moció —i si es produeix la transacció, doncs, la transacció— a la qual presentem una esmena en el primer punt, ampliant el marc d'actuació d'aquest Pla a les zones rurals i urbanes deprimides.

Crec, senyora Mayol, que en el seu plantejament i les propostes que fa en la Moció no demana res impossible, ni molt menys; si tots els recursos que tenim en funcionament a Catalunya estiguessin integrats en un pla d'actuació global i coordinat entre si, es podria fer un abordatge més eficaç de les situacions familiars i socials i també es podria vetllar i impulsar sortir de situacions d'empobriment social i econòmic als barris i a les zones urbanes i rurals deprimides.

Les dades que ens revela el Mapa de la pobresa de Catalunya —aquest Mapa del qual no podem disposar amb facilitat— són d'una certa gravetat: un 15% de les llars catalanes estan per sota del nivell considerat com el llindar de la pobresa; estan, com a conseqüència, en una situació de risc constant, perma-

nent i un 2% de la població de Catalunya té una renda inferior a 30.000 pessetes. Són dades que per la seva especificitat ja demostren que cal emprendre una política de lluita contra les situacions de pobresa a Catalunya una mica més coordinada i més intensa.

Per altra banda, a Catalunya la distribució geogràfica de la pobresa es situa en els extrems del nostre mapa geogràfic, al nord i al sud. En el sud el Montsià, el Baix Ebre, la Ribera d'Ebre, la Terra Alta, el Priorat, i en el nord els Pallars i l'Alt Urgell —són dades també del Mapa de la pobresa— són les comarques més afectades per situacions de rendes baixes. Sabem, per altra part, que aquestes situacions de desigualtat social i territorial, que fins ara no s'han pogut superar, a pesar de conjuntures econòmiques molt més favorables, poden augmentar encara més per les situacions que es deriven de la crisi actual, de la precarietat en l'ocupació, de l'atur de llarga durada, de l'envelliment de la població, en definitiva, d'una societat que, lamentablement, es va configurant com una societat dual.

Per això creiem fonamental la proposta d'un pla integral d'abordatge de la pobresa on s'impliqui tothom; és una responsabilitat, evidentment, de totes les forces polítiques, de tots els grups parlamentaris, de tots els governs, del govern autonòmic, dels governs locals, de les organitzacions no governamentals, que treballen per trobar vies de sortida a aquesta situació de marginalitat i de pobresa. Crec que aquesta Moció pot ésser, com a conseqüència, un nou punt de partença per a l'acord i per al consens per endegar aquest tipus de política.

Pel que fa a la resta de punts de la Moció, òbviament nosaltres hi estem totalment d'acord, perquè vénen a ampliar i a aprofundir aquesta necessitat de fer aquesta política de pla integral que entre tots puguem aprovar i puguem impulsar.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant i breument per dir que compartim bàsicament els criteris i l'exposició que ha fet la representant del Grup d'Iniciativa en tant que presentava aquesta Moció, amb els principis bàsics que ha exposat sobre la necessitat de defugir el pur assistencialisme i anar com s'ha anat fent des que existeixen iniciatives en el camp de la lluita contra la pobresa, de la intervenció sobre la problemàtica de la pobresa des de diferents administracions i, concretament, des de la Generalitat de Catalunya.

Deia de defugir aquest pur assistencialisme per anar més sobre l'arrel dels problemes, sobre la integritat de la varietat de factors que incideixen en la gènesi i en la situació concreta de pobreses, i dir que..., per afegir a la Moció que presentava, doncs, el Grup d'Iniciativa, també fer nostres les paraules que també deia la representant del Grup Socialista. Penso que no és fàcil arribar a curt termini a trobar solucions concretes; penso que és bo que la introducció del Programa de la renda mínima d'inserció hagi introduït elements de reflexió sobre la no-recerca de rendibilitat de resultats a curt termini, sinó la de buscar una dinàmica d'integració més en el temps, perquè parlàvem de la pobresa com una situació més evolutiva, més que un estat concret en un moment donat; com també penso que ha estat un element important en el canvi d'actituds i de forma de treballar dels professionals. Això ho deien representants de la Comissió

Europea de lluita contra la pobresa i també, doncs, les persones més expertes que treballen en aquest camp en el nostre país, que deien que també era important ajudar els professionals que treballaven en aquest camp, perquè treballar de forma, també, interdisciplinada representava també una forma important de canvi del que havien estat fins ara polítiques purament assistencialistes.

I en aquest sentit, nosaltres, senyor president, havíem presentat una esmena al punt 1, que anava en la línia, no de tocar el contingut, sinó d'ampliar-lo i donar-li, potser, una mica més de força, en el sentit que també el conseller de Benestar Social va explicitar sobre la voluntat de crear —perquè així també s'havia explicitat en el programa de Convergència i Unió— un programa interdepartamental, un programa d'intervenció des d'una perspectiva integral que també comptés amb les aportacions de la iniciativa social i, fonamentalment, dels ajuntaments. Ens semblava que la inclusió d'aquests dos últims elements era important en el primer punt.

Respecte al segon punt, absolutament, també, d'acord, senyor president, que la realització d'aquestes avaluacions quantitatives i qualitatives que s'han fet fins ara necessiten un aprofundiment i, com va dir el conseller, doncs, si ha de ser a través d'unes jornades, si ha de ser a través —en aquest cas, en el Parlament de Catalunya—, a través de la Comissió de Política Social, penso que és important per veure exactament no solament les dades en el sentit numèric, sinó en el sentit també dinàmic, estem parlant de persones.

Respecte al quart punt, també nosaltres ens posicionàrem favorablement; només que hem presentat una esmena perquè pensem que, existint un Mapa de la pobresa i existint aquestes avaluacions de la renda mínima d'inserció, seria més correcte dir que s'han de continuar realitzant de manera periòdica aquests estudis i no partir de zero perquè, efectivament, no partim de zero.

Respecte al tercer punt, publicar l'estudi sobre la pobresa, nosaltres entenem que aquest estudi està a disposició dels grups; entenc que si hi ha aquesta dificultat, jo personalment, també, doncs, penso que seria bo que hi hagués, potser, doncs, més exemplars a disposició d'aquests grups, però el Mapa de la pobresa està a disposició de tothom i em sembla, en principi, ara per ara, innecessària aquesta petició. Per tant, en aquest tercer punt nosaltres votàrem de forma contrària.

Sí que penso que, atesa l'esmena que ha presentat el Grup Socialista, demanar al Grup d'Iniciativa si és possible trobar un text transaccional per al primer punt que aplegués les voluntats expressades pel Grup Socialista i l'expressada pel nostre Grup, i nosaltres donàrem suport a una iniciativa d'aquest tipus, de la mateixa manera que si es trobés un redactat més adient per a la cinquena esmena que presenta el Grup d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Ara correspon al Grup d'Esquerra Republicana defensar les seves esmenes; té la paraula el diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, dir-los en primer terme que si la pobresa relativa més la pobresa absoluta i la tendència d'aquell segment social que camina cap a la pobresa tinguessin capacitat organitzativa per manifestar-se, sortirien al carrer més d'un milió de persones, aquelles que ara fa quinze anys van sortir, ciutadans de casa

nostra, per celebrar el retorn del president Tarradellas. Vol dir que aquest és un tema important i de gran abast que no es reflecteix en la presència de diputats en la cambra i de membres del Govern l'interès que hauria, en principi, de despertar, encara que hi ha aquí l'honorable conseller de Sanitat que ha tingut la representativitat global, a menys que també l'absència sigui a causa de raons de mala salut política.

Dit això, el posicionament del meu Grup respecte..., dir a la diputada senyora Imma Mayol que nosaltres haguéssim, no podríem votar que no a les seves proposicions perquè, ben analitzat, la interpellació que va substanciar en el darrer Ple ens sembla que, fent una anàlisi, té un contingut realment treballat i acurat i les conseqüències que dimanen en la seva Moció només podrien ser preses en consideració i, per tant, ser votades a favor encara que les esmenes que hi hem fet no haguessin estat preses en consideració en la seva globalitat, perquè ens sembla que la seva anàlisi tècnica difereix de la nostra valoració política global i que és un avenç per intentar paliar aquest greu problema.

Dit això, aquest és el posicionament del meu Grup i aleshores passar, breument, a dir per què fèiem una esmena que ens sembla —i no ens fa basarda reconèixer— que es pot valorar com a pueril, la primera, en el seu primer punt, on dèiem: «Instar l'executiu a manifestar la no-acceptació de la pobresa com a resultat natural estructural d'un determinat procés de convivència.» Bé, això, segurament, és prou compartit per tots els membres d'aquesta cambra i, probablement, s'intenta treballar en tot l'esforç per neutralitzar aquest tipus de convivència que produeix aquesta cosa. Però el meu interès estaria a remarcar que els pobres, o són objecte de la nostra escenografia social o en són subjecte; i si en són subjecte, l'interès que ens deuen... Subjecte, vull dir, éssers humans que estan patint entre nosaltres, i que nosaltres els contemplem com una externalitat a nosaltres mateixos, perquè els plans per combatre aquest fenomen, doncs, entenc que són poc insertats de diner i, per tant, els resultats no són tot allò que podríem esperar, en el sentit que la societat dual, que esmentava la diputada Mayol fent al·lusió a García Nieto, potser cada vegada és més dual o jo diria, gairebé, tridimensional o a tres sectors.

En el sector més important hi ha la part dirigent, que és la part institucional, que democràticament ha de vetllar per aquest problema i la part dirigista que no té recolzament democràtic, però que viu en una societat democràtica, té un gran poder i condiona a voltes les accions d'aquesta direcció institucional.

Dir, per tant, que el segon segment d'aquesta tridimensió que nosaltres veiem seria la gran capa intermèdia que fa de coixí de contenció i d'afirmació a la vegada d'aquesta direcció institucional mecanicista per abordar aquest tema «subjectal». I l'altra seria la pobresa en si, considerada, que rep ajuts de tot signe, especialment ajuts de signe caritatiu més que no pas ajustats als drets de les persones. I aquí voldríem remarcar aquest interès.

D'alguna manera, la pobresa... i aquesta primera esmena anava encaminada per deixar aquí a la cambra clar que aquella manifestació del quart punt del moviment europeu, on deia que tot aquest moviment havia d'anar encaminat a la millora de condicions socials i econòmiques i a evitar que els traumes agressius de la guerra havien de repercutir damunt de la condició humana, al cap de quaranta anys en realitat aquí el que s'es-

tà defensant és la competitivitat dels mercats i l'individu està lluny de l'epicentre de l'acció política, moltes vegades.

Per altra part, dir només en aquest sentit que la part dual, la part del sector que no pateix pobresa, té davant seu la pobresa com un element fàcil de tractar perquè la pobresa té una gran facilitat d'adaptació a la seva situació; és a dir, els pobres s'adapten fàcilment en situacions que acaben vivint com a gratificadores del seu minso narcisisme, malgrat siguin absolutament marginals de la situació real. I aquesta cosa no hauria de ser aprofitada; és a dir, les seves mancances de comprensió de la pròpia realitat no haurien de ser aprofitades i haurien de ser molt més valorades i tractades de manera més massiva des del meu punt de vista, des del nostre punt de vista. I, per altra part, és clar, la seva representativitat política aquí, tots parlem i defensem a voltes les nostres pròpies conviccions i també aquells segments socials que d'alguna manera han reclamat la nostra representativitat. Naturalment, la representativitat política de la pobresa és nul·la, i, per tant, algú en aquesta cambra, encara que tots pertanyéssim a la societat dual, hem d'alçar la veu, com ha fet la diputada Mayol i també els altres grups que s'han manifestat amb interès per tirar endavant els programes de la pobresa, considerar aquesta situació d'aquest segment social desvalgut. Per tant, aquesta esmena, per això, senyor president, senyores i senyors diputats, jo la deixo decaure, perquè tinc la convicció que és compartida i, per tant, no tinc per què mantenir-la.

La segona esmena feia, en tot cas..., la treia jo de l'anàlisi de la substanciació de la interpellació de l'Imma Mayol, de la diputada Imma Mayol, i naturalment analitzada resulta que jo mateix demano que es facin unes coses per a les quals no tenim competències —diguem-ne, veritat? Però d'alguna manera potser jo ho feia de manera intencional: la correcció de l'atur, la correcció de la proliferació desorbitada de contractes temporals, la revisió de la precarització del mercat de treball, etcètera. Aquí és un tema que, en fi, ja nosaltres, en realitat, ara, en aquest mateix moment estem patint una altra restricció a conseqüència d'una altra mesura que ens ve imposada, que resulta que no la coneixia ni el seu mateix Grup Socialista de la cambra espanyola —diguem-ne. Resulta..., diria que la cosa va una mica d'aquesta manera, d'aquesta manera i, per tant, nosaltres manifestar aquí que potser seria hora d'anar reflexionant en aquell marc de relacions laborals pròpies de Catalunya que ajudaria d'alguna manera a poder paliar la pobresa de manera més substantiva.

Per altra part, només manifestar també la urgència de prendre en consideració aquesta acció darrera, que també crearia més pobresa, ben segur, perquè tal com proposa el ministre espanyol, senyor Solchaga, l'Estat no injectarà diners per corregir els dèficits de la nova fórmula i, per tant, hauran de sortir o de les empreses o dels sindicats, vol dir més car el lloc de treball o reducció salarial. Això és al que de moment ens inviten a tots nosaltres, a anar treballant amb aquestes eines que ens van passant amb prou passivitat, des del nostre punt de vista, de l'executiu en forçar unes negociacions més riguroses, més ambiciosos respecte al Govern central. Aquesta segona esmena jo també la retiro, ja que la funció per a la qual l'havia presentat ja ha estat complerta.

I la tercera esmena, que anava amb un afegitó en el tercer punt en la Moció d'Iniciativa per Catalunya, aquesta la mante-

nim perquè ens sembla que està molt bé de publicar els estudis que hi ha, però alhora seria normal analitzar-ho per prendre mesures i corregir-ho, a fi i efecte que altres ulteriors anàlisis poguessin veure l'esforç que s'ha fet en positiu o en negatiu o en res.

I la quarta esmena seria, doncs, un punt nou que ens ha semblat d'injectar i tret, precisament, de la intervenció del conseller Comas, no?, que ell deia —en fi, a mi em va sorprendre que ho digués, però està ben dit— sobre l'avaluació, la pèrdua del pes social que té la família, el barri i el veïnat com a elements de cohesió social. Bé, això ho haurien de dir altres, però ell ho vol dir, està ben dit, i aleshores el que diem és el següent, que és que des de la família aquella que tots hem «disfrutat» o hem patit, que era on vomitava l'autoritarisme i la repressió damunt i havia de defensar-se com podia per sortir de l'atzucac, aquella *Mort de la família*, del David Cooper, on realment allà s'engendrava, segons la fenomenologia psiquiàtrica de l'època, la malaltia mental, hi han altres intermedis, i ens agradaria que realment es pogués revisar aquesta situació d'afebliment del pes de la família, el veïnat i el barri i que tornessin a ser elements de cohesió social, perquè des de la nostra òptica ens sembla que no es pot deixar decaure un element positiu per a la convivència com és la família. Per tant, ens sembla que aquesta l'hem de mantenir, també ens agradaria comptar amb el suport de la cambra.

Dit tot això, només em resta de dir que per allà on he començat; és a dir, si la pobresa és quelcom que no té veu ni vot, o nosaltres assumim aquesta veu i aquest vot o som responsables de la situació de patiment i de greuge comparatiu social, sistemàtic, que tenen molts ciutadans de casa nostra, malgrat els nostres posicionaments polítics.

Gràcies, senyor president, gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. La senyora Mayol pot pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo voldria insistir..., insisteixo a agrair l'interès dels diferents grups de la cambra en aquest tema i les seves aportacions perquè en molts casos enriqueixen el nostre propi plantejament.

Jo voldria presentar una transacció al Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió, també al Grup Socialista en relació amb el primer punt, perquè jo entenc que, tal com ha dit el senyor Reguant i ell havia presentat una esmena, però un cop ha fet l'explicació, com que era una manifestació de voluntat, doncs, la retirava. Jo li agraeixo que l'hagi retirat perquè penso que el que deia tenia raó quant a plantejament, però d'alguna forma és manifestació d'intencions que està inclosa en el mateix plantejament de la Moció i de la interpellació.

Per tant, jo la transacció que proposaria al Grup de Convergència i al Grup dels socialistes —i que espero que els altres grups també li donin suport— és la següent: «Presentar al Parlament un pla integral d'abordatge de la pobresa a partir de la intervenció de diferents departaments de la Generalitat implicats» —que fins aquí és el que dèiem nosaltres— i afegir: «i la participació dels ens locals i les entitats socials que treballen en aquest camp» —aquesta aportació la feia el Grup de Convergència, i ens sembla interessant perquè, a més a més, tot el que sigui ampliar la gent que participi en aquest pla és important, i més si bé

dels ajuntaments i de les entitats socials— i continua dient: «per tal de potenciar la integració dels sectors socials amb majors dificultats de les zones urbanes i rurals més deprimides». Aquí agafem també l'aportació del Grup Socialista, que fa referència a tenir en compte no només els sectors socials sinó el territori a l'hora de fer aquest pla. En això estem d'acord, i a més a més estem d'acord a posar èmfasi en l'aspecte rural que, tal com deia l'informe provisional de la Comissió de Pobresa, és un aspecte que coneixem, tot plegat, menys i també hi hem intervingut menys. Per tant, jo presento aquesta transacció que m'agradaria que li donessin suport.

Pel que fa al punt 2, quedaria tal com el vam presentar nosaltres. Jo també estic d'acord amb el plantejament de fons que hi havia a l'esmena d'Esquerra Republicana però, tal com ell ha expressat, no té competències el Parlament per intervenir, per tant, agraeixo també la seva retirada.

Pel que fa al punt 3, jo acullo l'esmena d'Esquerra Republicana on el que diu és que, a més a més que es publiqui l'estudi, es tinguin en compte els seus resultats per tal de millorar —diguem-ne— la intervenció sobre la pobresa. Jo en aquest sentit li voldria dir al senyor Padrós que no és disponible aquest estudi, avui. N'hi ha un exemplar, la gent el va buscant, però no és disponible. Jo no acabo d'entendre l'actitud del Grup de la majoria o del Govern de no voler-lo publicar; quan és un estudi que han finançat ells, que l'han pagat ells i que està bé, no acabo d'entendre perquè no l'han de difondre. Ho dic amb franquesa, però, bé, allà ells amb les seves decisions.

El punt 4... Punt 4: em sembla que no hi havia cap... No, no hi havia cap esmena.

El punt cinquè. Jo sí, aquí vull dir que assumeixo l'esmena plantejada pel Grup d'Esquerra Republicana amb una petita variació de redactat; jo els la poso a la seva consideració. Seria: «Revisar els elements negatius que han afeblit la família, el veïnat i el barri com a factors determinants de cohesió social, a fi de redreçar aquests marcs en tant que elements de contenció i de defensa de les persones davant la pobresa estructural.» Jo entenc que aquesta transacció respecta absolutament el que vostè ha plantejat; jo crec que és una bona aportació, perquè és cert que la família i el barri han jugat un paper de cohesió social que ha permès en molts casos contenir problemàtiques existents. En aquest sentit, jo voldria posar especial èmfasi en la necessitat dels plans urbanístics i del tema d'habitatge com a factors que poden ajudar en aquest plantejament que vostè feia i que jo comparteixo i, per tant, jo l'assumiria. Jo ara passaré al president les transaccions proposades.

Gràcies, senyor president, gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Senyors diputats i senyores diputades, es donen per informats del contingut d'aquestes transaccions? Moltes gràcies.

Doncs, passarem a votar el text de la Moció.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Separadament el punt tercer?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, me sembla que s'ha oblidat la presidència de donar la paraula al Grup Popular per tal de posicionar-se.

El Sr. PRESIDENT: És veritat.

El Sr. CURTO I CASADÓ: En est punt de l'ordre del dia, però, per economia de temps, anunciar lo vot a favor del redac-

tat origen de la Moció, i el vot a favor també en lo supòsit que hagin arribat a un acord en esta transacció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Com que hi havien tants grups que havien presentat esmenes, la presidència s'ha oblidat del Grup Popular.

(La Sra. Mayol demana per parlar.) Digui, senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: M'he descuidat de posicionar-me sobre una esmena que havia presentat el Grup de la majoria en el punt 4, en què plantejaven «continuar» en comptes de «fer». Hi estic d'acord, perquè de fet el Mapa de pobresa és un estudi que ja s'ha fet.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, això és en el punt 2, no? El punt 4, és veritat, 4. Molt bé. (El Sr. Padrós demana per parlar.) Sí, el senyor Padrós, votació separada de...?

El Sr. PADRÓS: Del punt 2, 4 per una banda.

El Sr. PRESIDENT: 2 i 4. Conjuntament?

El Sr. PADRÓS: Sí, sí, el 2 i 4 conjuntament, perquè les altres són transaccionals i al punt 3 ja he anunciat que votarem contràriament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé, i la tercera també separada. Molt bé.

Doncs, en primer lloc votarem el punt 1 i el punt cinquè. Es pot votar conjuntament? El punt cinquè és el que resulta de l'admissió d'una esmena d'Esquerra Republicana. Es poden votar conjuntament? (Pausa.) Doncs, es voten conjuntament.

Vots a favor?

Aquests punts han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació es voten conjuntament els punts 2 i 4.

Vots a favor?

Aquests punts han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació es vota el punt 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest tercer punt ha quedat rebutjat per 35 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Passem ara al punt 21... (Pausa.) Sí, em fa observar la senyora lletrada que no hem votat la part primera, que diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a...» Com que hem votat exclusivament els punts, doncs, faltava votar això.

Vots a favor?

Aquest preàmbul ha quedat aprovat per unanimitat.

El punt 21 és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'Institut Català de Finances, presentada pel diputat senyor Carnicer, que té la paraula —del Grup Socialista.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Institut Català de Finances

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el moment de plantejar-nos, d'acord amb la interpellació que varem efectuar en el Ple passat, les diferents actuacions parlamentàries que calia i podíem fer en relació amb la presumpta vinculació del senyor Planasdemunt, ex-director de l'Institut Català de Finances, ex-president de l'Institut Català de Crèdit Agrari i ex-conseller d'Economia i Finances de la Ge-

neralitat de Catalunya, en un delictes d'estafa, delictes que actualment està sotmès a investigació judicial, el nostre Grup ha entès que era bo diferenciar tres fases, tres apartats.

En un primer moment considerem necessari esclarir quin és l'abast exacte en el camp de l'Administració de la Generalitat de l'esmentat afer, les responsabilitats penals que corresponguin caldrà que siguin establertes a partir de l'acció judicial i en aquest sentit caldrà esperar les corresponents resolucions. Si més no, aquesta cambra s'ha de preocupar de les circumstàncies polítiques i institucionals que es deriven de tot el que ha succeït en els darrers temps a l'entorn d'aquesta qüestió. Aquest és, essencialment, l'objectiu immediat de la Moció que estic defensant i que més endavant detallaré en cada un dels seus punts concrets.

Deixin-me, però, dir-los que en un altre tràmit caldrà també establir les fórmules corresponents per delimitar les responsabilitats polítiques que s'esdevinguin de l'anàlisi dels fets que estem esmentant. La manca de fermesa en l'exigència del compliment de la legalitat vigent davant d'uns fets que cada dia s'anaven fent més i més evidents, les conseqüències patents i lamentables per a la credibilitat del país i de les seves institucions són elements que no podem, no hem de menystenir en el moment d'extreure les conclusions corresponents. I per això caldrà anar concretant en el futur altres iniciatives parlamentàries, sobre les quals aquesta cambra caldrà que es pronunciï. En aquest sentit, vull recordar que la creació d'una comissió parlamentària amb aquestes funcions ja ha estat demandada per diferents grups d'aquesta cambra, entre ells el Grup Socialista.

Finalment, caldrà, entenem que caldrà, també, introduir les modificacions legislatives que es considerin oportunes i necessàries per tal de garantir que no tornin a reproduir-se uns fets semblants. El Grup Socialista ha tornat a donar entrada en aquest Parlament a dues proposicions de llei sobre aquests temes: una sobre el registre d'interessos i una altra sobre el règim d'incompatibilitats. Fa dos anys, el nostre Grup ja va presentar dos projectes molt semblants als que en aquests moments hem formulat; aleshores, i davant de la passivitat de la majoria política de la cambra per regular aquests temes, ambdues propostes varen decaure; avui confiem en la voluntat expressada per l'honorable conseller d'Economia i Finances en la resposta a la interpellació per tal que aquestes iniciatives, amb les modificacions que la cambra consideri oportunes en el seu moment, puguin tirar endavant, i així exemplifiquin la voluntat política de tots els grups d'arraconar aquells que volen aprofitar-se de la seva activitat pública per tal d'obtenir beneficis privats.

Serveixin, doncs, aquestes paraules per relacionar la present Moció amb el conjunt d'iniciatives que el nostre Grup ha pres en relació amb un dels problemes més greus que avui té l'Administració catalana, en tant que afecta la mateixa essència de la seva existència: la confiança dels ciutadans en el seu Govern i en els homes que condueixen les institucions democràtiques. En el cas que aquesta qüestió no es resolgués d'una forma suficientment clara i contundent, correm el perill que es converteixi en un focus perillós per a l'estabilitat política i democràtica del nostre país.

Entrant en la Moció, cal assenyalar que l'hem concretat en tres punts. En el primer s'insta el Consell Executiu a comparèixer davant de la Comissió d'Economia i Finances d'aquest Par-

lament, en el termini màxim d'un mes, per tal d'analitzar i esclarir la situació creada per l'actuació del senyor Planasdemunt i la reacció dubitativa del Consell Executiu. Ben segur que, en el curt temps reglamentat per a una interpellació parlamentària, hem de reconèixer que l'honorable conseller d'Economia i Finances probablement no va tenir temps suficient per respondre totes aquelles preguntes que aquest diputat li va formular en el Ple passat. Així mateix, cal constatar que amb posterioritat han sortit a la llum pública noves dades sobre aquesta situació, que introdueixen nous elements i nous dubtes sobre què és el que realment va passar. Tot això és el que fonamenta el primer punt de la nostra Moció, en què considerem necessària una sessió més llarga en què es puguin debatre, amb tota la profunditat necessària, les circumstàncies de l'entorn del senyor Planasdemunt vinculades a la seva activitat en l'Administració de la Generalitat, en les seves funcions com a alt càrrec de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català del Crèdit Agrari.

El segon punt de la Moció encomana a la Sindicatura de Comptes d'aquest Parlament efectuar una anàlisi de l'activitat de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català de Crèdit Agrari, des del mateix moment de la seva fundació fins a l'actualitat. El senyor Santiago Riera ens recordava fa poques hores la importància que des del punt de vista del seu volum econòmic i social, en els aspectes de la seva incidència, han tingut i tenen els crèdits i els avals concedits per aquestes institucions financeres dependents de la Generalitat de Catalunya. La màxima responsabilitat que el senyor Planasdemunt tenia sobre ambdós instituts en el moment que ha estat situat com a presumpte delinqüent i ha estat empresonat fa necessari que aquesta cambra conegui fins a quin punt poden haver-hi ramificacions que s'hagin establert a partir de l'activitat econòmica d'aquests instituts i de l'activitat privada del senyor Planasdemunt. És lògic, doncs, que de forma ràpida, però també segura, eficaç i acurada, com ens té acostumats la Sindicatura de Comptes, aquesta institució informi aquest Parlament sobre tot el que ha comportat l'activitat de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català de Crèdit Agrari durant aquest període de temps en què el senyor Planasdemunt ha ocupat el més alt càrrec d'ambdues entitats.

Finalment, en el tercer punt, volem deixar constància del fet que aquest afer ha posat al descobert una possible despreocupació en l'aplicació de l'actual normativa sobre incompatibilitats dels alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat i del Consell Executiu. Aquesta era una tasca que corresponia vetllar des del Consell Executiu, i és per això que en la nostra Moció l'instem, el Consell Executiu, que, en el termini màxim de dos mesos, i després d'efectuar una investigació exhaustiva entre tots els afectats, ens informi, informi aquesta cambra, de la situació real d'incompatibilitats i compatibilitats en què incorren tots els implicats. Que quedi clar, com ja vàrem dir al seu moment, que el que demanem és l'anàlisi del compliment de la legalitat vigent. Com hem assenyalat anteriorment, serà en un altre moment processal, en aquest Parlament, que indicarem com creiem que cal modificar aquesta normativa actual; ara cal que tots coneguem en quins casos s'ha vulnerat l'actual reglamentació sobre incompatibilitats, i si això s'ha fet amb coneixement o no dels responsables jeràrquics corresponents.

Per últim, senyor president, senyores i senyors diputats, voldria cridar l'atenció de tota la cambra sobre el caràcter de la vo-

tació que anem a fer sobre aquesta Moció. El nostre Grup ha intentat redactar-la en uns termes que poguessin ser assumits per tots els altres grups; avui, per a nosaltres és més important que la cambra es posicioni d'una forma clara davant d'aquestes actuacions que no pas el possible benefici partidari que es pogués obtenir d'una actuació més sorollosa. Entenem, tal com dèiem al final de la nostra interpellació en el Ple passat, que aquesta és avui una exigència de tot el poble de Catalunya a tot el Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Han presentat esmenes el Grup d'Iniciativa, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup de Convergència i Unió. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup anuncia ja que votarem que sí a la Moció del Grup Socialista, independentment que ens accepti alguna, les dues o cap de les esmenes que el nostre Grup presenta.

Les esmenes nostres fan referència, la primera d'elles, al primer punt de la proposta del Grup Socialista, quan ens diu que el Consell Executiu comparegui, en el termini màxim d'un mes, per analitzar a bastament la situació que s'ha creat a partir de la implicació de l'ex-director de l'Institut Català de Finances. La nostra esmena és una esmena d'addició, que diu que en aquesta compareixença també es tinguin en compte, es coneguin els criteris polítics que han orientat la concessió d'avals, crèdits o ajuts atorgats per l'Institut Català de Finances. És a dir, ens sembla important que en el primer punt, on instem el Govern a parlar de l'abast de la presumpta..., o de la situació creada per l'ex-director de l'Institut Català de Finances, un aspecte fonamental per al nostre Grup és discutir quina ha estat l'orientació política de l'Institut Català de Finances, quins han estat els criteris amb què s'han donat ajuts, comprovar si ha passat o no, per exemple, que amb informes negatius, amb informes negatius dels tècnics, s'hagin concedit o no ajuts. Si hagués passat, per exemple, això, cosa que desconecem, però que seria motiu, també, d'aquesta compareixença, seria bo preguntar per què, per exemple, en cas que hi hagi hagut informes negatius tècnics, com és possible que s'hagin donat avals o ajuts. Quina és, quina seria la quantia d'aquests avals o ajuts concedits amb informes tècnics negatius? En definitiva, la nostra primera esmena és una esmena —hi insisteixo— d'addició en el primer punt, que el que intenta és fer més transparent el que ha estat..., el coneixement del que ha estat fins avui l'activitat de l'Institut Català de Finances —diem «més transparent» perquè creiem que hi ha hagut molta foscor en el funcionament de l'Institut Català de Finances, com avui reconeixen, més enllà dels grups parlamentaris, altres institucions.

La segona esmena nostra fa referència al punt tercer. El punt tercer del Grup Socialista diu que en dos mesos el Consell Executiu efectui una investigació exhaustiva de la situació d'incompatibilitats i compatibilitats i en doni compte al Parlament. Nosaltres hi afegim: «i que, si s'escau, es demanin responsabilitats polítiques». Això és obvi —el senyor Martí Carnicer fins i tot deia que, això, fem-ho en una segona fase: és obvi, i evidentment s'ha de fer en una segona fase—; el que ens semblava important era que també constés en l'acord. I per què? Perquè, tot i que és obvi i s'ha de fer en una segona fase, fins ara, fins

avui, l'actitud del Govern català, l'actitud del president de la Generalitat i l'actitud del Grup majoritari, en relació amb temes com aquests, històricament, però també en relació amb aquest tema, ens sembla senzillament innacceptable.

És a dir, avui ens trobem amb un govern on l'ex-director de l'Institut Català de Finances està a la presó —evidentment, encara amb presumpció d'innocència, però està a la presó. Nosaltres creiem que claríssimament ha incorregut durant molt de temps en incompatibilitat; el nostre Grup considera que el conseller d'Economia i Finances actual i que el conseller de Justícia han incorregut en incompatibilitat. I, davant de tot això, el president de la Generalitat diu que això no arriba a una *tormenta en un vaso de agua* —ho dic així perquè va ser la frase que va sortir als diaris. Aleshores, la pregunta és: si un govern que té el fins fa molt poc director —entre cometes— del banc públic català a la presó, si té dos consellers amb indicis, si més no —per part nostra, hi insistim, creiem que políticament hi ha hagut com a mínim dos consellers..., no com a mínim: dos consellers—, que han incorregut en incompatibilitats, no creiem que la resposta del president del Govern pugui ser que «aquí no passa res». I aquesta és una actitud que des de sempre ha mantingut el president de la Generalitat, que es pot sintetitzar en dos grans principis: primer principi, fugir d'estudi, i segon principi, mai reconèixer ni acceptar responsabilitats. I aquesta actitud del president de la Generalitat ha estat una actitud que a poc a poc ha anat impregnant l'actitud del Govern i l'actitud del Grup de la majoria. És a dir, una actitud de negar allò que és evident.

Per tant, senyores i senyors diputats, el nostre Grup considera que en aquest tema no ens trobem davant d'una situació sense importància, o que no ens trobem davant d'uns fets casuals. El debat que avui estem fent sobre els fets que avui estem debatent és conseqüència i expressió —són conseqüència i expressió— d'una forma d'entendre el Govern de Catalunya i la mateixa Catalunya.

Jo deia recentment en una roda de premsa que sovint el nostre Grup té la sensació que el Govern de Catalunya administra Catalunya com si Catalunya fos la seva finca particular, on no se sap què és privat i què és públic. Això sí, sempre en nom de Catalunya. Però l'administració que aquest Govern fa, per a nosaltres, dels interessos públics de Catalunya és una administració —hi insisteixo— que no té clar que Catalunya és una Catalunya plural, diversa, on hi ha d'haver responsabilitats polítiques i on una cosa és l'activitat pública i una altra cosa és l'activitat privada.

En aquest sentit, també tenim la intuïció que estem davant d'una nova situació política a Catalunya; és a dir, tenim una situació que en les properes setmanes, en els propers mesos assistirem a desenllaços políticament nous. És a dir, creiem que aquesta forma d'administrar, que aquesta forma d'entendre Catalunya ha arribat a uns límits, a uns límits que van ja més enllà d'allò que en concret són aquests fets. Aquest fet ultrapassa el mateix fet, i per tant, tenim la sensació que, en nom de la transparència, en nom de les responsabilitats polítiques que calgui exigir, estem davant de nous desenvolupaments polítics de Catalunya.

Per tant, i per acabar, senyores i senyors diputats, dir que les nostres dues esmenes el que pretenen és, de forma molt clara, que també en la compareixença del Consell Executiu parlem de quina ha estat la política de l'Institut Català de Finances, que

també a l'hora d'investigar quedi clar que darrere de temes com aquests s'han d'exigir responsabilitats polítiques si s'escau —si s'escau—, però que, sigui quina sigui l'actitud del Grup Socialista en relació amb les nostres dues esmenes, perquè creiem que la mateixa Moció representa aspectes positius en aquest fet, votariem que sí la Moció que el senyor Martí Carnicer ens ha presentat.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Reguant defensarà les esmenes d'aquest Grup.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, llegint literalment la substanciació de la intervenció del diputat socialista, el senyor Martí Carnicer, del darrer plenari, jo em vaig veure obligat a fer la següent reflexió que faig aquí en veu alta: si el que vostè analitza amb tota precisió, dibuixa unes imatges d'incompatibilitat moral, incompatibilitat legal i és capaç vostè de puntualitzar aspectes concretíssims com la no-reacció del conseller de Finances davant d'aquestes situacions, que després en la seva intervenció ell reconeix que sí que s'han produït, que ha tingut notícia de quelcom i, bé, les justificacions d'avui dia han causat..., li són suficients, ha de passar un altre temps per tenir unes altres noves informacions i les explicacions tornen a ser suficients. Jo em penso que aquí es dibuixa una imatge de passivitat, de no-reacció a una situació gravíssima que repercuteix en la mateixa Conselleria, vull dir, per part del conseller de Finances. És a dir que, entre el que vostè argumenta i les propostes que ens ofereix per votar-li la seva Moció, des del nostre punt de vista, hi ha una dissociació a la baixa. O sigui, vostè és molt prudent, molt modest i demana que vingui —en el primer—, que torni a venir, que comparegui, que s'expliqui més i abordem més les coses. Hi estarem d'acord, li votarem a favor.

També votarem a favor la segona i la tercera; les votarem a favor, però ens sembla que corresponia a vostè i no al nostre Grup dir: bé, si hi ha substanciades accions amb un tràmit transparent on es dedueix que la Conselleria té responsabilitats directes en un seu alt càrrec per incompatibilitats manifestes, aquesta responsabilitat ha de tenir una traducció política que no ha tingut i que nosaltres no la sollicitarem en aquest moment des d'aquí, però que, realment, va quedar, en el moment de la seva interpellació i en les reflexions posteriors, com molt ben dibuixada, diguéssim. És a dir, que la posició, doncs, del meu Grup era..., introduïa encara un quart punt —un quart punt— que deia: «Que es modifiqui l'actual marc legislatiu a Catalunya en matèria d'incompatibilitats a fi i efecte de fer-ho amb la rigorositat necessària per evitar en l'esdevenidor qualsevol situació desacreditadora de les institucions i de les persones.»

També aquest quart punt, també, ens sembla, per la nostra part, una mica de paper mullat, perquè nosaltres, el nostre Grup, en la tercera legislatura ja vàrem presentar una proposició no de llei en aquest sentit, que fou rebutjada pel vot de la majoria, on es contemplava fer un registre d'interessos d'alts càrrecs i càrrecs de confiança del Govern.

Ara vostès presenten dues noves..., que nosaltres també les contemplem..., crec que és necessari; la seva proposició és necessària, però més necessari que el que facin vostès i nosaltres des de l'oposició és el grau de sensibilitat i de responsabilitat

política que ha de tenir el banc del Govern quan succeeixen fets que sembla que passin en una illa Baratària, però que passen en un país amb voluntat de sobirania i que resulta que aquests que defensen el nacionalisme d'aquesta manera, a l'hora de la veritat s'arruguen i no assumeixen les seves responsabilitats.

Per tant, senyor president, jo ja acabo per dir que lamento tota la situació que ha donat lloc a la interpellació del diputat socialista i a la seva Moció i també lamento l'actuació que en aquest meu discurs jo he hagut de fer en aquest moment; no és gens del meu gust, els ho asseguro, però crec que és fonamental per a la transparència que els ciutadans de Catalunya han de tenir del seu Govern que, quan es produeixen fets vinculants d'aquesta naturalesa, es tingui també el valor que un dia va tenir un polític socialdemòcrata alemany, que va ser capaç de passar a la foscor des d'una gran lluentor com a polític per un fet de què ell no era responsable, però que ell no controlava, i li va costar la seva carrera política. Aquí, es veu que aquests fets no tenen la mateixa traducció.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per defensar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Reguant, el seu torn ha acabat. Segueixi, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president, i gràcies, senyor Reguant. El senyor Martí Carnicer ha presentat una moció subsegüent a la interpellació que va substanciar, que té tres punts. En el primer punt el senyor Carnicer, en nom del Grup Socialista, demana una compareixença del Consell Executiu davant de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost per continuar debatent el tema en qüestió. Nosaltres entenem que el conseller, l'honorable conseller d'Economia i Finances, va donar ja un gavadal d'informació, però realment amb trenta minuts entre els dos intervinents ens sembla escàs —realment és un tema important, és un tema transcendent—, i, per tant, l'oportunitat de tenir quatre hores per, serenament, debatre totes les facetes que hi ha —o que es diu que hi ha— en aquesta qüestió, ens sembla encertat. I per això, doncs, nosaltres donarem suport a aquest primer punt, amb la particularitat que hem introduït una esmena, que ens sembla que és òbvia des del vessant, si més no, constitucional de presumpció d'innocència i per això demanem que en comptes de parlar d'«implicació» es parli de «presumpta implicació».

Quant al segon punt, la petició que actuï la Sindicatura de Comptes, no sols ens sembla adequada, sinó que ens sembla necessària, perquè la Sindicatura de Comptes —com saben les senyores i els senyors diputats— és un òrgan que depèn de nosaltres, el Parlament de Catalunya. Jo sé que el Govern pretenia aquesta actuació, però, realment, no depèn del Govern, i per això el que va fer el Govern és demanar les actuacions de la Intervenció General de la Generalitat. Aleshores —hi insisteixo—, entenem que és apropiat, tot i que estrictament potser podríem valorar que qui ho hauria de fer, tal com diu l'article 146 del Reglament, és la Comissió específica de la Sindicatura de Comptes —aquesta petició—, però, bé, qui pot fer el més, pot fer el menys, i, per tant, ens sembla totalment correcte i necessari que aquesta petició, a la qual nosaltres donem suport, d'inter-

venció de la Sindicatura de Comptes, la fem des d'aquí, el Parlament, i per això l'única cosa que hi afegim és aquesta referència d'aprofitar aquesta feina ja feta per la Intervenció General de la Generalitat.

Finalment, la petició que el Govern, el Consell Executiu, faci una investigació exhaustiva, ens sembla que de les paraules del senyor conseller en el transcurs del debat amb el senyor Carnicer va quedar clar que això s'estava fent. El que sí que no estava clarament previst és aquesta comunicació i aquest termini, però ens sembla correcte que es faci en un termini breu; sempre hi ha la subjectivitat si són dos mesos, si un i mig, si tres, però bé, els dos mesos ens sembla bé, i sobretot també ens sembla necessari que aquest estudi, aquesta investigació, no sigui d'ús intern del Govern per prendre, si s'escaigués, obertura de depuració de responsabilitats, sinó que els representants genuïns del país, que som nosaltres, doncs, en rebem constància i se'ns reti comptes d'aquesta investigació. Per aquesta circumstància, doncs, també a aquest tercer punt el nostre Grup li donarà ple suport.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Ara resta només que intervingui l'únic Grup no esmenant per fixar posició. Té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president, molt breument, per anunciar, d'entrada, lo vot a favor de la Moció que ha presentat lo Grup Socialista. I per manifestar, també, que quan l'illustre diputat senyor Martí Carnicer va substanciar la interpellació en el Ple passat, en acabar jo vaig manifestar que feia molt de temps que no havia sentit una intervenció tan carregada de raó, de precisió, de rigor i, si vol vostè, fins i tot, de duresa moderada. Feia temps que no havia sentit una intervenció tan contundent i tan completa com esta. I alguna legitimitat tindrà per invocar estes virtuts i en favor d'est diputat, perquè jo també en lo seu dia vaig donar la cara en un assumpte carregat de conflictivitat política i de tempesta partidista.

Per consegüent, a la vista de la seva interpellació, però també a la vista d'esta Moció tan moderada, lo Grup Popular esperarà en esta segona fase per formular un posicionament de partit i de grup parlamentari, d'acord, també, amb el més estricte rigor polític i com a grup en l'àmbit del Parlament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Curto, moltes gràcies. Ara el senyor Saura ha d'intervenir... (Remor de veus.) Ah! El senyor Martí Carnicer; té raó; el senyor Martí Carnicer, com a proponent de la Moció.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Per pronunciar-me sobre les diferents esmenes en el mateix ordre en què s'han presentat.

En relació amb l'esmena primera del Grup d'Iniciativa, en la qual demana afegir que «en la compareixença del conseller es parli també dels criteris polítics que han orientat la concessió d'aval, crèdits, ajuts atorgats per l'Institut Català de Finances». A mi em sembla correcta, l'accepto; passa que suposo que en el context s'ha d'entendre tant l'Institut Català de Finances com l'Institut Català del Crèdit Agrari. Com a mínim, en el context, entenc que s'han d'entendre les dues institucions.

La segona esmena demana: «Exigir, si s'escau, responsabilitats polítiques que pertocuin a partir de la investigació exhausti-

va de la situació d'incompatibilitats que demanem que faci el Consell Executiu.» Bé, aquí nosaltres entenem dues coses: en primer lloc..., i aquí faré referència a dues intervencions que han qualificat la nostra Moció de «moderada» en algun aspecte, tant pel Grup d'Esquerra Republicana com del Grup Popular, i és cert, possiblement, possiblement es pot titllar de «moderada», però ho és voluntàriament moderada en aquest sentit, perquè entenem que hi ha d'haver una prèvia informació suficientment exhaustiva en un tema tan delicat i tan important com aquest, que afecta persones, que afecta institucions i que el país, segurament, no ens permetria una actuació lleugera; és voluntàriament que hem adoptat aquesta actitud. Llavors, també en aquest sentit jo li demanaria al ponent d'Iniciativa per Catalunya que reflexionés sobre la vigència o sobre la necessitat de mantenir en aquest moment aquesta esmena, tot i dient que nosaltres estem totalment d'acord que cal demanar responsabilitats polítiques en el moment en què correspongui i a qui correspongui; el Consell Executiu tindrà el seu moment, aquest Parlament tindrà el seu moment també per poder exercir aquest tema de l'exigència de responsabilitats polítiques. En la meua intervenció ja he intentat classificar això en moments, en el temps, diferents i jo espero que a partir d'aquesta intervenció el Grup d'Iniciativa reflexioni sobre la necessitat de continuar mantenint aquesta esmena, ja que nosaltres les responsabilitats polítiques creiem que s'han de demanar, però també s'han de demanar a partir del moment en què nosaltres coneguem la totalitat de la informació, perquè també les puguem demanar totes.

El Grup d'Esquerra Republicana ens presenta una esmena en què es demana que es modifiqui el marc legislatiu a Catalunya en matèria d'incompatibilitats; aquí nosaltres potser som més agosarats que el Grup d'Esquerra Republicana: no solament demanem que es modifiqui, sinó que ja diem com s'ha de modificar i en quin sentit s'ha de modificar. I li plantejem dos projectes de llei, un sobre el règim d'incompatibilitats i un altre sobre el registre d'interessos. Per tant, també faria la mateixa reflexió: al senyor Reguant li demanaria que reflexionés sobre la necessitat de la vigència d'aquesta esmena, en la mesura que ja hi ha dues propostes concretes per al Grup Socialista i que, evidentment —com he dit—, podran admetre totes les esmenes i tots els pronunciaments de la resta de grups de la cambra, que podran tirar endavant aquesta modificació del règim d'incompatibilitats i que esperem manifestacions en aquesta mateixa tribuna de l'honorable conseller que podran ser acceptades —malgrat que després en la premsa hem sentit algun rumor que també, de nou, contradeia l'honorable conseller; però esperem que no sigui res més que un rumor.

Les iniciatives que ens presenta Convergència i Unió són iniciatives que tendeixen a complementar en dos aspectes la nostra Moció. En un d'ells, és a dir, parlar de la «presumpta implicació» del senyor Planasdemunt, evidentment, la presumpció d'innocència, nosaltres l'hem defensat des del primer moment, és un tema que correspon a l'acció judicial, com ja he dit, i, per tant, cap dificultat a acceptar-li aquesta esmena. Com tampoc el fet que la Sindicatura de Comptes pugui comptar en els seus treballs amb les auditories que està fent la Intervenció General de la Generalitat, perquè seran, evidentment, uns elements d'informació. Ens consta que la Sindicatura, en tots els casos en què pot, ja treballa amb informacions d'aquest tipus, però en

qualsevol cas, que hi consti explícitament, no hi tenim cap problema.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, jo demanaria al Grup d'Iniciativa i al Grup d'Esquerra la reflexió que he dit abans, en el seu moment, entenent i tornant a repetir la importància que té aquest tema per al país, que té aquest tema per a les seves institucions, i que, aleshores, cal que hi hagi una actuació conjunta, unànime, de tota la cambra, per poder així esclarir definitivament tot el que ha succeït, i a partir d'aquest esclariment, evidentment, demanar totes i cada una de les responsabilitats polítiques, al nivell que correspongui.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: De totes maneres, senyor Martí Carnicer, és vostè el que ha de dir si accepta o no accepta les esmenes d'aquests grups, evidentment; no són ells, qui les han de retirar; és vostè, que les accepta o no.

El Sr. CARNICER: Si el senyor president m'ho permet, jo, m'agradaria esperar si accepten o no la invitació que els he fet.

El Sr. PRESIDENT: Evidentment, no és això el que jo esperava, però, en fi, ja sap que jo tinc un criteri molt ampli i tot el que sigui tendir a la unanimitat em sembla bé. *(El Sr. Saura i el Sr. Reguant demanen per parlar.)* El senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Per dir que retirarem l'esmena segona nostra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. I el senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Senyor president, per al·lusions, també..., en fi, per respondre a la invitació del senyor Martí Carnicer.

Nosaltres hem dit sobre aquest tema allò que ens semblava que havíem de dir, que calia dir, i després, en fi, la seva intervenció, doncs, realment ens invita a una situació que ens hi sentirem còmodes, a compartir...

El Sr. PRESIDENT: No, no faci discursos, sinó... *(rialles)* digui si retira o no retira.

El Sr. REGUANT: ...compartir l'agosament amb tota la cambra en aquelles coses que convinguin al país. Nosaltres declinem, doncs, deixem decaure aquesta, sempre que això serveixi per obrir un diàleg més ampli amb aquelles forces que sistemàticament ens dificulten acords quan els convé.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ha quedat clar que el que se sotmet a votació és la Moció del Grup Socialista en la forma que ha quedat després d'admetre les esmenes de Convergència i Unió. *(Remor de veus.)* I una de daixò. D'acord.

Conjuntament. Vots a favor?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem al vint-i-dos, al punt vint-i-dos, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la revisió del Pla de carreteres, presentada pel diputat senyor Manuel Nadal. Té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la revisió del Pla de carreteres

El Sr. MANUEL NADAL: Des de l'escó mateix, senyor president, per defensar amb els mateixos termes de la interpellació la Moció respecte a la renovació del Pla de carreteres. Els grups de l'oposició sistemàticament insistim en la necessitat

de la planificació a Catalunya: hem demanat l'elaboració del Pla territorial; hem demanat el Pla d'espais d'interès natural de Catalunya; ara demanem la revisió del Pla de carreteres.

Sovint el Govern es nega a aquestes propostes de demanda de planificació, perquè segurament és més còmode governar sense aquestes directrius, aquests plans. De totes maneres, sembla que la insistència de l'oposició a vegades dona fruits i s'arriba a la formulació d'alguns plans. El Grup Socialista va tenir molt d'interès que finalment es presenti el Pla territorial general, i des del Govern es va anunciar que abans d'acabar l'any aquest Pla territorial seria presentat al Parlament. Evidentment, la disposició del Pla territorial serà una eina que obligarà a rectificar tots els plans ja vigents en aquests moments, perquè s'adeqüi a aquest nou Pla general territorial.

Aquest Pla general territorial sembla que existeix; alguns hem tingut el privilegi —si es pot dir així— de veure'n les cobertes, però la cambra no el coneix, encara. Però sembla que existeix i que el tindrem aquí, perquè hi ha un compromís del Consell Executiu; per tant, semblaria necessari que el Pla de carreteres, en l'equador de la seva vigència, es revisés i s'adeqüés a aquest Pla territorial general. Pla de carreteres que, per altra banda, no solament s'ha de revisar perquè s'adeqüi a aquest Pla territorial general, sinó perquè algunes de les infraestructures previstes han quedat ja obsoletes, sigui en el seu traçat, sigui en l'amplada de les vies, sigui en el nombre de vies que es plantejava en aquest Pla de carreteres, o fins i tot perquè el Pla de carreteres, tal com vaig dir a la interpellació, no contemplava un tema tan important com és la xarxa secundària de Catalunya, la xarxa comarcal i local.

Per tant, aquesta Moció, el que fa és insistir en la demanda que es revisi el Pla de carreteres i s'adeqüi a aquest Pla general territorial que esperem tenir en aquesta cambra abans de finalitzar l'any. Aquesta Moció subsegüent a la interpellació coincideix amb una proposició no de llei que fa tres setmanes va ser rebutjada en la Comissió de Política Territorial, però sembla que en aquests moments la disposició del Govern és millor que en aquella Comissió —va ser rebutjada pel Grup de Convergència i Unió, però en la interpellació que vam formular en el darrer ple el conseller de Política Territorial semblava que estava disposat a aquest tipus de revisió del Pla de carreteres.

Esperem que el Grup de la majoria coincideixi amb el conseller, que rectifiqui la seva posició i que, per tant, puguem iniciar una revisió del Pla de carreteres i que aquest Pla de carreteres s'adeqüi a la nova realitat del país, que és una realitat moderna i que, per a la convergència amb Europa, necessita unes bones infraestructures.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. No s'han presentat esmenes; per consegüent, passem a la intervenció dels grups. Grup Parlamentari Popular, el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument, perquè, de comú acord amb lo diputat senyor Nadal, del Grup Socialista, i, segons se desprèn de les seves paraules, d'acord també amb los criteris del conseller, lo Grup Popular votarà a favor d'esta Moció a l'espera, com ha dit l'il·lustre diputat, que el Grup de la majoria conciliï criteris amb lo responsable del Departament de Política Territorial.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. També per posicionar el Grup d'Iniciativa per Catalunya, en el sentit que donarem recolzament a aquesta Moció, de manera congruent, ja, amb la posició que varem mantenir en el si de la Comissió de Política Territorial al voltant d'una proposició no de llei i, per tant, en funció de les necessitats d'adequar la xarxa de carreteres a la nova situació que s'ha generat, a les noves polaritats que avui existeixen a Catalunya. I, lògicament, això ha de ser congruent amb el Pla territorial, que esperem aviat poder discutir, i d'acord amb la nova llei, que també aviat esperem poder conèixer, per poder opinar i reflexionar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Morera..., Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Nosaltres, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya també votarà a favor. Evidentment, sempre és bo... L'esmena i la transacció és el mal menor, mai tan ben dit, i, per tant, votarem a favor —així vam fer-ho també a la Comissió—, i creiem que és bo posar al dia la nostra xarxa de carreteres, tal com han dit aquí els diferents grups, i, per tant, sense res més, diria que votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Pont.

El Sr. PONT: Senyor president, senyores i senyors diputats, parlo per manifestar el parer de Convergència i Unió sobre aquesta Moció del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Deu ser la posició, més que el parer.

El Sr. PONT: La posició, si vol, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. PONT: Tal com el senyor conseller va explicar quan es va tractar la interpellació, la bondat tècnica del Pla de carreteres, les seves previsions, el conjunt de tota la xarxa bàsica de Catalunya, em sembla que va quedar demostrat a bastament que és un pla del qual podem estar-ne ben orgullosos tots plegats.

Evidentment, el temps va passant, les circumstàncies canvien, i està previst que per quadriennis el Pla pugui ser revisat. L'any que ve s'hauran complert dos quadriennis, vuit anys —es va aprovar el 1985: 1985 i vuit, 1993—, correspon la revisió el 1993, i el conseller va expressar ja que aquesta era la intenció del Govern, de fer-ho. Per tant, el nostre Grup està d'acord també que aquesta revisió s'adeqüi al Pla territorial general de Catalunya i a la nova llei de carreteres.

Voldria aprofitar, per això, per parlar una mica dels plans. Realment, els plans, de vegades, pot semblar a la cambra que costin d'acabar, que costin de sortir, i és lògic, no són qüestions fàcils, no són qüestions senzilles: molts dels senyors diputats d'aquesta cambra tenen experiències municipals, saben el que costa fer un pla d'ordenació d'un municipi; per tant, no té res d'estrany que plans, siguin sectorials o plans territorials generals que afecten tot el conjunt de Catalunya, costin d'arribar a elaborar.

De totes maneres, també hi ha una qüestió: els plans, un cop s'han fet, no són el tot; el pla és una condició necessària per poder tirar el país endavant de forma ordenada, però no és mai una condició suficient; un cop tinguem el Pla, i el tinguem

aprovat, caldrà que cada any es vagin..., o cada període, cada quatre anys o cada quan sigui, es facin programes d'actuació que concretin, i, després, que cada any, en aprovar els pressupostos d'aquí, definim exactament quines seran les prioritats d'aquell pla. Per tant, el pla no esgota de cap manera tota la temàtica: plans, programes d'actuacions i pressupostos de cada any.

Com ja poden suposar les senyores i els senyors diputats, després d'aquesta explicació, nosaltres votarem a favor de la Moció, i confiïm poder continuar amb el diàleg, consensuant totes aquestes qüestions que a la llarga ens han de portar a ajudar al reequilibrament territorial de població i d'activitats a tot Catalunya i també a la millora de la qualitat de vida de tots els catalans.

El senyor president és conscient d'una petita modificació d'estil en el text de la Moció que sotmetrem a votació, que potser valdria la pena, si el senyor president ho estima convenient, que algun senyor secretari hi donés lectura, perquè sabessin exactament la precisió dels termes en què votarem.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Prego a un senyor secretari que procedeixi a donar lectura al text d'aquesta Moció després d'una correcció d'estil.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a iniciar la revisió del Pla de carreteres abans de finalitzar l'any 1993. La revisió s'adequarà al Pla territorial general de Catalunya i a la nova llei de carreteres.»

El Sr. PRESIDENT: Tots els grups estan d'acord amb aquest text, modificant la qüestió d'estil de la Moció? (*Pausa.*) Es passa, doncs, a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem al punt vint-i-tresè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'aplicació de la LOGSE als centres que han experimentat la reforma educativa, presentada pel diputat senyor Magí Cadevall, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE als centres que han experimentat la reforma educativa

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en aquesta Moció el nostre Grup vol demanar més atenció i més recursos als centres que apliquen anticipadament la reforma.

En la interpellació vaig tractar de centrar un problema que és que, tot i reconeixent que hi havia una situació desigual, de vegades millor, de vegades pitjor, alguns centres —almenys alguns, per ser moderat— que apliquen la reforma anticipadament pateixen una manca de recursos. Aquest és un problema preocupant, primer perquè han de ser uns centres exemplars: ja no són centres experimentals i potser no tenen aquests recursos especials que se'ls donaven, però tenen una funció important, que és preparar l'aplicació anticipada de la reforma. I hi ha un segon motiu preocupant, que és que, si ara que són uns pocs centres ja hi ha manca de recursos, ens preguntem què passarà

quan la reforma, especialment la de secundària, estigui generalitzada.

Una part del debat la vaig centrar en la que jo pensava que era una mala organització del Departament d'Ensenyament a causa d'una perllongada interinitat del senyor conseller. No vaig fer això amb ànim de molestar ningú i, en tot cas, si va molestar algú, s'hauria de tenir en compte que el responsable de la situació és el president de la Generalitat, no l'oposició. I voldria donar una justificació. En vaig parlar perquè crec que aquest és el primer problema de l'ensenyament a Catalunya, sobretot en el moment de l'aplicació de la reforma. Jo donaria un exemple recent: en el Mapa escolar de Catalunya, que s'acaba de donar a conèixer aquest estiu, moltes persones pensen que hi ha alguns defectes, i es va fer un informe crític d'aquest Mapa per part del Consell Escolar de Catalunya. Bé, fins aquí la cosa podria ser molt natural; ara, hi ha un fet que haig de dir que a mi m'ha desconcertat, que és que aquest informe, que penso que és realment crític, va ser aprovat per unanimitat dins del Consell Escolar de Catalunya, per tant, amb el vot favorable també dels representants de l'Administració, del Departament d'Ensenyament. Això podria tenir dues lectures: una lectura positiva, que és que tenim una administració molt dialogant, però podria també tenir una lectura negativa, que és que existeixen pugnes entre els càrrecs del Departament; si aquesta segona lectura fos vàlida, jo haig de dir que no me n'alegraria perquè, encara que és cert que això podria desgastar el Govern, penso que seria un mal per a l'ensenyament i, per tant, per a Catalunya.

Però no vull incloure aquest punt, no l'hem inclòs en la Moció per no introduir un element que pogués resultar conflictiu i perquè penso que no ens ho votarien; potser hi hauria elements per posar-ho perquè ja han passat totes les esperes raonables —les eleccions, el debat general, el congrés de Convergència i Unió— però, en fi, (*remor de veus*) però, en fi, amb l'ànim de... Perdó: el congrés de Convergència —estant aquí, en el Parlament, perdonin que hagi confós el partit amb la coalició; m'excuso. Doncs, per tant, no incloc aquest punt, sinó que en la Moció he tractat de recollir aquells punts més positius que no siguin de crítica, sinó que siguin un estímul a l'acció del Govern.

El primer punt és incrementar l'oferta de la nova formació professional. El problema que jo penso que es donava, i el vaig exposar en la interpellació, és que els alumnes de la reforma no tenen opcions suficients de formació professional. En la nostra Moció només esmentem la formació de grau mitjà, no pas per cap menysteniment a la formació professional de grau superior, sinó perquè, equivocadament o no, penso que es detecta un problema que és relativament nou: vaig parlar que hi havia vint centres d'aquests que avançaven la reforma que no donaven cap curs de formació professional de grau mitjà i, per tant, expressava el temor —que encara estem en els inicis i tant de bo no es constati així en el futur— que es produís que la secundària obligatòria conduís d'una forma molt, però molt majoritària cap al batxillerat i tornéssim a tenir un menysteniment de la formació professional del grau més baix, que seria aquesta que s'anomena de grau mitjà, i això per mi seria un perill, tant per un desequilibri del sistema educatiu com perquè podria portar a un menysteniment de la formació professional. Nosaltres defensem que la formació professional és una alternativa diferent del batxillerat i de la universitat, però no pas una alternativa inferior.

En el segon i tercer punt —miraré de ser breu— demanem de dotar els centres dels mitjans necessaris per a l'aplicació de la reforma, tant per a la gestió dels centres —que, això, en el cas dels centres de secundària, ja vaig exposar que en general, i aquí a Catalunya encara més, hi havia una gran complexitat— i també dotar-los, naturalment, com tots els altres centres, dels recursos humans i pedagògics necessaris.

En el quart punt tractem d'estimular a donar mitjans per al tractament de la diversitat. Això, en el cas de la reforma, tots comprendran que és important, no només perquè sigui un dels objectius explicitats en la reforma, sinó per una raó molt senzilla: els nostres alumnes, els nois i noies de Catalunya, tindran uns estudis comuns fins als setze anys; això presenta pedagògicament unes especials dificultats, que per solucionar-les es necessita aquest tractament de la diversitat. Per tant, pensem que hi hauria d'haver un bon gabinet psicopedagògic a cada centre, però en tot cas, sigui quina sigui la fórmula organitzativa d'aquest servei, cal augmentar els equips psicopedagògics. Una cosa que contínuament se'ns ha repetit és que no hi ha recursos perquè el Ministeri d'Educació i Ciència té un pressupost baix, i això repercuteix en les comunitats. Bé, jo voldria dir que, fins i tot considerant això, el Ministeri ha posat una especialitat en el cas dels mestres, que és l'especialitat de psicopedagogia, i que ja ha tret quatre-centes places d'aquesta especialitat a concurs. Per tant, el problema de governar és un problema de recursos, evidentment, però és un problema també de bon govern, de prioritats.

I en un últim punt demanem potenciar el paper de la Inspecció com a orientadora de la reforma. Vaig reconèixer, i ho torno gustosament a repetir, que s'ha avançat en aquest terreny, però pensem que s'ha d'anar més lluny.

Jo, per acabar, voldria agrair al senyor Jané el seu esperit dialogant, la proposta —que suposo que anirà endavant— de fer una esmena transaccional. I voldria repetir una vegada més el que nosaltres hem demanat moltes vegades d'una aplicació consensuada de la reforma. És cert que ja s'han pres moltes decisions sobre la reforma, però penso que encara hi som a temps.

I voldria també fer una reflexió serena, que no contradiu gens l'agraïment que acabo de fer, que és que desitjaríem —i suposo que el senyor Jané i moltes altres diputades i diputats també ho comparteixen— que aquesta coincidència no fos només un gest ritual que féssim el Parlament, que féssim la cambra, sinó que es traduís, realment, en un consens de veritat. Nosaltres reconeixem, perquè és una obligació democràtica, que la responsabilitat del Govern correspon a la coalició —ara sí que parlo de la coalició— que ostenta la majoria. Però nosaltres, reconeixent aquesta responsabilitat de la majoria, voldríem —com he dit abans— que els acords no es traduïssin només en uns rituals parlamentaris, sinó que realment es consensuessin tots els temes importants respecte a la reforma a Catalunya. És amb aquest esperit, doncs, que agraeixo la proposta que ha fet el senyor Jané.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió; per defensar-la —és una de sola—, té la paraula el diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, si m'ho permeten, faré la defensa de la nostra esmena i a la vegada fixaré el nostre posicionament a la resta de la Moció. Crec que no haig d'entrar en les justificacions ni en

els exemples que ens ha donat el senyor Cadevall, però sí agrair-li la seva gentilesa i aquesta participació en un treball comú que, a més a més —ja ho he dit en altres ocasions—, a més a més de fer un treball polític, ens va permetent fer-nos amics i avançar en les tasques polítiques del nostre país.

La interpellació —i la subsegüent Moció— de l'il·lustre senyor Cadevall fa referència als centres experimentals de la reforma, però permetin-me que em refereixi a una qüestió prèvia, i que va ser molt ben plantejada per l'il·lustre diputat senyor Vidal-Quadras en la seva precedent interpellació sobre l'aplicació de la LOGSE. La punyent pregunta va ser: d'on treurà el Departament d'Ensenyament els milers de milions complementaris necessaris per desenvolupar aquesta reforma? L'honorable conseller va remarcar la mateixa preocupació, i ens explicava que en el seu dia el ministre Solana va prometre als consellers d'ensenyament de les comunitats autòniques 900.000 milions de pessetes per desplegar la LOGSE; després va entendre —el ministre— que encara calia augmentar-los fins a 1.200.000 milions de pessetes, això en un període, aproximadament, d'uns deu anys; mentrestant, l'any 92, els pressupostos del Ministerio de Educación creixien en valors absoluts, i referits al 91, un 6,5%, aproximadament —que en valor constant de la pesseta, els entesos m'explicarien que pràcticament el creixement serà zero, però almenys compensa l'increment dels costos en general. Les perspectives que ens arriben dels pressupostos del 93 són preocupants: l'honorable conseller ens apuntava, en aquesta cambra, un creixement del pressupost del Ministerio d'un 2,52% en valors absoluts, la qual cosa és un índex negatiu en valor real; algun mitjà de comunicació ha publicat un decreixement dels pressupostos del Ministerio per al mil nou-cents vuitanta...; però, 1993 —ja no sé l'any que sóc— d'un 8,4%: ben aviat veurem i patirem com quedarà el condicionant pressupost esmentat.

Malgrat tot, i de manera esperançada, hem de prosseguir els esforços de tots plegats per a millorar l'educació a Catalunya. Si hem de fer una autèntica reforma, crec jo que és a la secundària obligatòria i a la post obligatòria que l'hem d'encetar. És relativament, en comparança, molt més fàcil fer-ho a l'educació infantil i a la primària, però dins de la secundària l'autèntica clau de volta —com ja acostumem a qualificar-la, seguint l'exemple del conseller Laporte— és sens dubte la formació professional: és la clau de volta perquè ha d'ajudar de manera ben important a la «incardinació» del noi i de la noia no en el món dels adults, com a vegades es diu, sinó en el que ha d'ésser el seu propi món, món en què caldrà que es pugui realitzar com a persona i que pugui servir també a la seva comunitat, en què pugui, essent lliure i responsable, ser feliç.

Estudiant la proposta del diputat Cadevall, hem reflexionat que en el nostre programa electoral, en el punt 14.1.6, ens comprometíem —i ho volem anar complint— a redissenar una nova formació professional en les seves modalitats, i que el seu disseny i l'estructuració de l'oferta es vol fer en cooperació amb el teixit productiu i de serveis de Catalunya. Aquest compromís fa que, dins dels criteris i objectius político-educatius que emanen del Govern, el Departament d'Ensenyament entén la formació professional com a factor estratègic de desenvolupament, d'acord amb la planificació econòmica general i sectorial del nostre país. Per això, en el disseny de la nova formació professional s'adequa l'oferta formativa a l'evolució de les demandes de qualificació d'acord amb les línies de modernització i flexi-

bilitat del mercat de treball europeu. Per mitjà de consultes als consells comarcals i dels treballs de l'Incanop, s'analitzen les previsions de les tendències al món del treball i s'elaboren estudis de prospectiva comarcal.

És per totes aquestes reflexions que creiem important sumar la proposta del diputat Cadevall, en el seu punt 1, i la nostra pròpia esmena, i fer arribar a la Mesa una transaccional que reflecteix la voluntat de potenciar l'oferta d'una formació professional, en el seu grau mitjà, com a alternativa adequada, i en el seu grau superior, com a alternativa vàlida, als ensenyaments universitaris. Creiem que no tothom ha de fer el mateix: cal obrir horitzons i personificar més la preparació del jovent.

Molt breument, senyor president, em referiré als punts 2, 3 i 4 de la Moció. En el punt 2 hi ha alguna imprecisió de lèxic o de redacció, algun lapsus que podem comprendre, però la proposta és el text concret i a ell ens hem de referir. Actualment no existeix a Catalunya cap centre d'ensenyaments secundaris que apliqui anticipadament el nou sistema educatiu establert per la LOGSE; per tant, votarem negativament aquest punt. Sí que hi ha centres que imparteixen ensenyaments de manera experimental, i en el punt 3, precisament, ens hem de manifestar respecte a aquests centres, tant públics com privats, que han estat dotats de recursos humans i pedagògics específics, així com de recursos de gestió suficients, en atenció a l'experimentació que desenvolupen, per tal que puguin atendre adequadament tant els requeriments que directament es desprenen del currículum com les necessitats de la seva preparació.

El tema plantejat al punt 4, de ben segur que trobaríem punts d'opinió i desitjos, entre els professionals de l'ensenyament, ben diferents. No tothom estaria d'acord que a cada centre hi hagi d'haver un gabinet d'orientació. El que sí que hi ha previst són els serveis adients per poder fer l'orientació i que, sempre que ens ho permetin els pressupostos generals de l'Estat aplicats a l'educació, tenim la voluntat d'incrementar i de millorar els serveis psicopedagògics.

«Potenciar» vol dir «fer potent», és a dir, que pot, que pot fer més. A la Comissió de Política Cultural del proppassat dijous, per mitjà d'una proposició no de llei, es demanava instar a obrir canals de participació per als serveis d'inspecció, i el nostre Grup afirmàvem que els canals demanats ja existeixen, a més d'explicar les seves funcions legals i com es desenvolupen a la pràctica del dia a dia. No varem votar afirmativament la dita proposició, però en comissió, i ara en aquest ple, no voldríem que quedés mal entesa la valoració que fem de la inspecció de l'ensenyament.

Dèiem —i ho volem repetir davant el Ple d'aquesta cambra— que la funció inspectora en el sistema educatiu va ser regulada pel Decret 163, de l'any 89, pel Departament d'Ensenyament, i l'encomanà a la Inspecció d'Ensenyament. Es va dissenyar un servei flexible i obert, i entre les seves funcions, en l'article segon, es remarquen les d'assessorament i les d'orientació de tots els components de les comunitats educatives. La Inspecció és un element en un tot, i volem repetir i deixar ben expressament palès que les persones que formen el cos d'inspectors d'ensenyament són uns professionals preocupats, sobretot, per l'educació. És bo referir que un dels objectius més importants per al present curs escolar, el 92-93, encomanat al Servei d'Inspecció, és el de preveure accions tendents a potenciar l'elaboració del

projecte curricular en els centres d'educació infantil i de primària.

És per tot això que, de la mateixa manera que dèiem dijous passat que els canals de participació eren ben oberts, ara ens permetem poder votar favorablement aquest punt cinquè, que insta el Govern de la Generalitat a potenciar el paper de la Inspecció d'Ensenyament en l'assessorament i l'orientació del sistema d'ensenyament, que per nosaltres és una manera d'ajudar a millorar-lo progressivament.

Em complau poder resumir que votarem, doncs, favorablement l'esmena transaccional al punt 1, com és lògic, i també el punt cinquè. Creiem, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, que la Moció ha pogut ajudar a prosseguir el debat sobre ensenyament, que estic segur que ha de servir per al seu millorament, pel bé de tota la nostra societat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. Poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president, molt breument, simplement per anunciar lo vot a favor del Grup Popular al contingut de la Moció, i com que no tenim clara, senyor diputat, la creació a cada centre d'un gabinet d'orientació, demanàriem, senyor president, a l'hora de la votació, votar separatament lo punt quart d'est punt de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula... (*Remor de veus.*) No, Esquerra Republicana... Ah, sí, Iniciativa per Catalunya! El senyor Roc Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Per anunciar el nostre vot favorable a tots els punts d'aquesta Moció, i celebrar especialment que hi hagi hagut acords en la línia que em sembla que tots hem apuntat en diverses intervencions, ja, en aquest Parlament, en relació amb l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, que és una tasca prou important perquè tots plegats intentem aprofitar al màxim els esforços de cadascú, sense perjudici, naturalment, de les diferents responsabilitats que té el Govern, que té el Grup de la majoria i que tenim els de l'oposició en aquesta tasca.

Per tant, el punt primer creiem que és extraordinàriament important. Pensem que —hem coincidit a dir-ho també, però val la pena insistir-hi— la formació professional és un element bàsic, no únicament per al desenvolupament dels ciutadans, per a la seva formació, sinó també —i s'ha dit reiteradament en els últims dies des d'aquesta tribuna— per afrontar degudament els reptes importants que tenim per al nostre desenvolupament econòmic, social i de tot ordre en la nova situació en què està el nostre país en la construcció europea. Per tant, tots els esforços que es facin perquè hi hagi aquesta més gran oferta de formació professional, i sobretot perquè aquesta sigui absolutament adequada a les necessitats actuals, nosaltres els donem el nostre ple suport, i ens sembla que l'esmena transaccional complementa el que deia la proposta del Grup Socialista, que realment és important posar aquest accent, però que això no va en detriment que també posem l'accent en la formació superior. Jo crec, efectivament, que s'ha de posar en l'ensenyament mitjà, aquest accent, però, naturalment, també es pot posar, i s'ha de posar, en la formació superior.

Quant als altres punts, nosaltres també els donarem el nostre suport, perquè entenem, contràriament al que deia el senyor Jané, que sí que es pot dir estrictament que no s'aplica anticipadament la reforma en determinats centres, però ell mateix ha dit que s'aplica amb caràcter experimental, i això realment comporta ja una aplicació.

També, quant a la Inspecció, realment vàrem debatre en la Comissió corresponent de Cultura una proposició no de llei del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que nosaltres li vàrem donar suport, perquè enteníem que anava en aquesta direcció de millorar el funcionament, el paper, la relació de la Inspecció amb els sectors implicats dels centres, amb els pares, amb els professors, amb els alumnes, i, per tant, potenciar aquest paper de la Inspecció, que és el que es recull també aquí, ens sembla positiu.

Per tant, nosaltres estem d'acord amb aquesta Moció, nosaltres celebrem també aquest esperit de diàleg que ha expressat el senyor Jané, i demanem i esperem que això pugui continuar en el futur, per a aquesta tasca tan important de l'aplicació de la LOGSE a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, en aquesta quarta legislatura ja són diversos els temes monogràfics que hem anat tenint en aquesta cambra; el que segurament ens ha portat més hores de parlar és potser un tema monogràfic, un debat monogràfic que no s'ha establert com a tal, però que Ple rere Ple va sortint, que és el de l'ensenyament no universitari i l'aplicació de la LOGSE i la reforma educativa en aquests moments. Potser convindria un dia o altre fer el debat sencer, per aclarir posicions d'una vegada, però, en tot cas, anem a fer aquest debat pas a pas.

La reforma, s'ha dit avui –utilitzant paraules del senyor conseller–, té diverses claus de volta. La primera, els diners: és una clau claríssima –no discutirem sobre sistemes de finançament, ja ho tenim prou clar nosaltres i ho té prou clar la resta de grups. La segona, l'educació secundària –sens dubte el repte de la reforma; és el gran repte–, i, dintre de l'educació secundària, la formació professional, que també, després, continua amb la formació professional superior. I, per mi, una tercera clau de volta, que és el consens, no només dels grups parlamentaris, sinó el consens de tots els agents socials i de tota la comunitat educativa al voltant d'aquest tema, consens que, creiem, malauradament, no està existint en aquest moment, i que el dictamen del Consell Escolar de Catalunya que rebutja el Mapa escolar donaria peu a fer-lo.

Un segon ordre de coses de què volia parlar era de conceptes semàntics. No sé per què, la Moció del senyor Magí Cadevall ha portat aquí a discutir-nos sobre conceptes semàntics. Estic absolutament satisfet que el punt cinquè de l'ordre del dia entri..., el punt cinquè de les mocions del senyor Magí Cadevall entri en aquest consens unànime que hem pogut observar avui en moltes mocions, i que aquesta cambra aprovi potenciar el paper de la Inspecció com a assessora i orientadora en l'aplicació de la reforma, que en el fons és la mateixa proposta que aquest diputat va presentar en l'última Comissió de Política Cultural, amb un altre redactat, i que va ser rebutjada per la ma-

joria. Com que aquest diputat no té cap voluntat de protagonisme, se sent absolutament satisfet que amb una setmana de retard s'acabi aprovant el mateix.

I, posats a parlar de semàntica, aquest diputat també voldria opinar sobre qüestions de llengua, perquè els altres diputats il·lustres que l'han precedit ho han fet, i marcar que votarà a favor de la transaccional, tot i que no li agraden, i li fan un cert rebuig, frases tipus d'«alternativa preferent a», perquè aquest diputat creu que cap segment de l'educació ha de ser concebut com una «alternativa preferent a» un altre segment de l'educació, tot i que estigui d'acord que la formació professional no ha estat pas la nineta dels ulls del sistema educatiu fins ara, i que calgui donar-li un suport. Però aquest diputat opina –posats a parlar de semàntica– que «alternativa preferent a» connota un cert prejudici que pot acabar essent contrari a allò que no és «preferent», o, en tot cas, no sé si en la transaccional –perquè no ha estat llegida, però estava en l'esmena de Convergència i Unió presentada– hi ha la concepció de la formació professional com a «alternativa a».

En tot cas, el Grup d'Esquerra Republicana votarà a favor de tots els punts de la Moció, tant la transaccional com la resta, perquè coincidim amb el Grup Socialista i amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, d'acord amb l'esperit genèric de la Moció, i amb el redactat concret.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. El senyor Cadevall s'ha de pronunciar ara sobre les esmenes presentades.

El Sr. CADEVALL: Bé, puc ser molt breu, senyor president, perquè ja queda clar que Convergència retira la seva esmena en favor de la transaccional –que, per tant, nosaltres acceptem gustosament–, i m'alegro, a més a més, que sembla que teníem una premonició i coneixíem..., com si coneguéssim l'opinió del senyor Bargalló, perquè una de les paraules que en la transacció s'ha suprimit és «preferent a».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Prego al senyor secretari que doni lectura a aquesta esmena transaccional del punt 1 de la Moció.

El Sr. SECRETARI SEGON: «Potenciar l'oferta de la nova formació professional, de forma que els estudis de formació professional de grau mitjà representin una alternativa adequada, i els estudis de formació professional de grau superior es constitueixin com una alternativa vàlida als ensenyaments universitaris.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Passem a la votació... Sí, 1 i 5, separatament, i després hi ha una petició del 4, separatament. De manera que, en primer lloc, votarem els punts... 1 i 5, conjuntament.

Vots a favor?

Aquests dos punts han quedat aprovats per unanimitat.

Es vota ara el punt número 4.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 30 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions.

A continuació es vota la resta de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta de la Moció ha quedat rebutjada per 32 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Passem al punt 24 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació sobre política forestal, presentada pel diputat senyor Joan Ganyet, del Grup Socialista. Té la paraula.

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la política forestal

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor president. Senyories, si el Govern de la Generalitat ha de tenir i aplicar una política clara en relació amb la superfície forestal que ocupa el 58% del territori de Catalunya, si és un bé preuat dins l'escala de valors d'avui a la nostra societat la protecció del medi físic, el conreu del paisatge i l'equilibri ecològic, si, com saben tots vostès, no pot existir política forestal i de conservació sense comprometre positivament els propietaris forestals particulars, que disposen del 82% de la superfície forestal total catalana, si és veritat que l'equipament del bosc i dels terrenys forestals per fer front als nous usos i pressions no pot finançar-se exclusivament des del sector privat, si no es pot fer política forestal ni silvicultura sense esmerçar-hi diners i esforços públics, si és poc viable una política forestal i de conservació separada de la política territorial, si cal dissenyar una acció concreta de reforestació de zones agrícoles a partir de les noves directrius comunitàries, si és necessari reforestar urgentment els centenars de milers d'hectàrees de bosc —400.000 hectàrees de bosc— cremades en la darrera dècada, senyores i senyors diputats, si des de l'any 88 la Generalitat disposa d'una bona llei forestal aprovada, a més a més, per la unanimitat dels grups polítics, si l'esmentada llei dissenya eines adients per a una acció de Govern efectiva com el Fons forestal, el Centre de Propietat Forestal, el Pla general de política forestal i la unitat mínima forestal, si després d'una anàlisi acurada del sector s'ha arribat a la conclusió preocupant que el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca no va dissipar en la seva resposta a la interpe·llació de fa uns dies la conclusió preocupant que quatre anys després de l'aprovació de la llei el Fons forestal ha estat inoperant, que el Centre de la Propietat Forestal no respon a la diversitat de situacions de la propietat privada, que el pla general no s'ha ni presentat ni aprovat encara —per posar exemples molt flagrants que vostès coneixen—, si s'observen mancances tan substancials com les descrites i d'altres la llista de les quals els estalviaré, si s'estén una atmosfera de desencís i de desmoralització entre els ciutadans interessats en el futur del bosc al Principat, senyories, si el bosc se'ns en va, si es deteriora a marxes forçades, si tot el que he dit és veritat —i vostès saben que ho és— cal un canvi de timó, cal un impuls positiu, cal un nou consens, cal de nou un pacte pel bosc a Catalunya.

Els oferim una plataforma per a la reedició del pacte del 88. El Grup Socialista, sensible als dissenys de llarg abast més enllà de les conjuntures tan sovint eixorques, vol aportar un element de caire constructiu en forma de moció parlamentària per assegurar que finalment la Generalitat, el Parlament i l'Executiu enfilin la via d'intervenció eficaç en el bosc català per tal d'oferir-lo més productiu, més sa, més bell i més extens a les generacions del segle XXI. Els llegeixo una moció que m'atre-

veixo a qualificar de moció legal, concisa i primfilada; legal tal com diuen els joves d'avui, senyor president, perquè bàsicament insta el Govern ni més ni menys que a complir la legalitat vigent, la Llei forestal de Catalunya; concisa i primfilada com podran comprovar a continuació.

La Moció diu exactament: «El Parlament de Catalunya constata la necessitat que s'incrementi qualitativament l'acció de govern en relació amb les masses forestals del Principat i considera adients els instruments definits a la Llei forestal vigent per assolir els objectius d'ordenació del sector, de millora de la producció i de protecció del medi físic.

»El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu de la Generalitat a: primer, dotar amb 1.000 milions de pessetes la partida corresponent al Fons forestal de Catalunya en els pressupostos de la Generalitat de 1993; segon, promoure, d'acord amb el contingut de la Llei, l'efectiva coordinació de la política forestal amb els mecanismes de planejament territorial per tal d'evitar la transformació i la pèrdua de superfície forestal a causa d'implantacions alienes al bosc; tercer, revisar els objectius, l'estructura territorial i organitzativa i el finançament del Centre de la Propietat Forestal amb la finalitat d'adequar-lo a les funcions definides a la Llei en relació amb els boscos de propietat privada; quart, aprovar el Pla general de política forestal dins el present període de sessions, respectant els continguts i els paràmetres que la Llei determina, i finalment, cinquè, complir sense dilacions el que preveu el Decret de definició de la unitat mínima forestal.»

En nom del Grup Socialista, senyores i senyors diputats, els demano el seu vot afirmatiu pel futur del bosc, del paisatge i de l'equilibri ecològic de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. No hi han esmenes; per consegüent, els grups poden fixar posició. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula el diputat senyor Llorens.

El Sr. LLORENS: Sí, gràcies, senyor president, per anunciar el suport del Grup Popular, que tinc l'honor de representar en aquests moments, a la magnífica iniciativa presentada pel diputat socialista, senyor Ganyet. Crec que es pot afegir poc a aquesta completa exposició i no cal..., intenta traslladar a la cambra el que és una realitat, no?, el perill de desertització i de desforestació. Per tant, el nostre vot anuncio que serà positiu i de suport a aquesta brillant iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president, per anunciar també el nostre ple suport a aquesta iniciativa que ha presentat el Grup Socialista. Ell ho ha explicat, naturalment, molt bé. A més, jo crec que aquesta Moció també s'explica per ella mateixa; no pretén ni més ni menys que desenvolupar adequadament, impulsar l'acció del Govern perquè es desenvolupi aquesta Llei forestal, i això mitjançant la dotació de recursos, mitjançant la coordinació, mitjançant la planificació, en definitiva, d'aquells instruments que estan ja en la mateixa Llei, però que no s'han desenvolupat, i que aquesta —entenem nosaltres— és una de les funcions bàsiques del nostre Parlament, que és, en definitiva, impulsar l'acció del Govern, sobretot perquè es porti a terme el que prèviament nosaltres mateixos hem legislat, i so-

bretot en un tema tan important pel futur del nostre país com és la preservació del medi natural. Per tant, com he dit, nosaltres anunciem el nostre vot favorable a tots els punts de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. També, molt breument, des de l'escó, per recalcar el caire positiu i constructiu que ha tingut, tant en la substanciació d'aquesta interpellació, el senyor Ganyet, com en l'argumentació que avui ha fet i en el text que presenta a la consideració de la cambra. Lamentar que un cop més ens hàgim de trobar reclamant a través d'altres procediments l'acompliment d'una llei anteriorment aprovada per aquest Parlament, en concret una llei aprovada l'any 88 —com el senyor Ganyet ens recordava—, i aprovada per unanimitat, i per tant, sense insistir en qüestions que han estat àmpliament i suficientment presentades, dir que votarem favorablement tots els punts de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Oriol Sunyer.

El Sr. SUNYER: Senyor president, senyores i senyors diputats, em plau ara tornar a parlar de silvicultura i política forestal, malgrat que sigui a instàncies de l'oposició que ara ho fa amb una moció de cinc punts sobre l'estricta aplicació de la Llei forestal de Catalunya, després que fa quatre anys aquest Parlament aprovés per consens de tots els grups d'aquesta cambra l'esmentada Llei.

Faré un torn de posicionament, senyor president, amb l'esperit de mantenir el consens que ara fa quatre anys vàrem establir per millorar, conservar i augmentar els boscos i les masses forestals de Catalunya, indrets que tots estimem, perquè qui més qui menys tots n'hem fet usos d'aprofitaments, d'esbarjos, de cultura, de lleure o d'esport i, si més no, exercici contemplatiu des del cingle més feréstec admirant la immensa bellesa de la plana i del paisatge.

Amb la seva intervenció, senyor Ganyet, ha fet un discurs d'un to constructiu i, si més no, d'un cert to pessimista quant a l'estat en què es troben els nostres boscos a Catalunya. Dic pessimista perquè, també en la interpellació, com ara, va usar frases com «la desertització de Catalunya», «panorama difícil i desencisat» i que «es perden anualment moltes hectàrees de superfície forestal».

Quan es publiqui l'inventari forestal de Catalunya, que ja està a punt d'acabar-se, tots podrem veure com la superfície forestal no disminueix, sinó que augmenta considerablement respecte a cinquanta anys endarrere, així com també totes les masses forestals. També es comprovarà visualment aquesta teoria amb fotografies de molts anys endarrere de serrelades com el Montseny, en què l'explotació del carbó deixava el massís amb immenses clarianes; ja és curiós —per allò de poder veure l'antes y después de la fotografia, i perdonin l'expressió— comprovar com aquestes masses forestals han augmentat considerablement.

Senyor president, jo no sóc tan pessimista, però sí realista, i he de dir que el Grup Parlamentari que represento no té cap preocupació pel desencís abans esmentat quan ens posem a

contemplar superfícies i masses importants, tan importants com els ports de Beseit, o el pi blanc i el pi roig de la serra del Cardó, al Baix Ebre, o el clima sec i mediterrani i atemperat de la serra del Montsant, també a la serra de Prades, amb boscos seculars en què, a Poblet, cal destacar l'interès botànic del roure *Quercus pyrenaica*, molt escàs a la Península. Cal esmentar, també, la serralada del Montseny i el corredor pre-litoral del Maresme, amb masses forestals esplèndides que tots coneixem. Ens trobem després amb les Guàrdies, amb les Gavarres, amb la serra de Cadiretes, a la comarca del Gironès, i a Osona amb la serra de Curull. A l'Alt Empordà tenim les Alberes i cap de Creus, de molt notable interès ecològic i on abunden les alzines sureres; i per no allargar-me més, totes les comarques del Pirineu i Pre-pirineu, amb esplèndides masses forestals a la vessant nord de les muntanyes..., i amb boscos de pi roig, pi negre i avets a les zones nord de les muntanyes i, a les més assolellades, per immensos prats naturals de muntanya. No cal que m'estengui més perquè tots coneixem molt bé aquests paratges, i per als romàntics i romàntiques d'aquesta cambra recomano que vagin a visitar algunes rouredes centenàries de les Guàrdies i la Fageda d'en Jordà, a la Garrotxa.

Fet aquest preàmbul, senyor president, em posicionaré sobre els cinc punts de la Moció. En principi he d'anunciar que acceptarem el segon, quart i cinquè punts, menys l'expressió «sense dilacions» d'aquest cinquè punt, en què demanarem votació separada. El Grup que jo represento, de Convergència i Unió, accepta tots aquests punts en coherència a mantenir el consens —fins ara— d'aquesta cambra en temes tan importants com són la conservació i la millora dels nostres boscos i de la mateixa Llei forestal. També acceptem aquests tres punts perquè considerem que són els més importants de la Moció, especialment el quart, en què s'acorda tenir aprovat el Pla general de política forestal a finals d'enguany o a principis del 93. Això, senyor Ganyet, ho va anunciar l'honorable conseller en la interpellació, i sembla que no sigui ben bé de la seva paraula, perquè va fer constar vostè, precisament, en el text que s'aprovi el Pla general dintre d'aquest període de sessions —dintre d'aquest període de sessions. Jo li demano, senyor Ganyet, que ens doni un temps més prudencial i que hi puguem incloure les vacances de gener.

En referència als altres dos punts, el primer i el tercer, de la Moció, els haurem de votar en contra, ja que bàsicament el primer punt... Perquè vostès, senyor Ganyet i el seu Grup Parlamentari, obliguen el Govern de la Generalitat a destinar una partida fixa de 1.000 milions al Fons forestal de Catalunya per a l'any 1993. Amb els pressupostos restrictius que es preveuen per a enguany, el Govern no es pot comprometre amb quantitats fixes i, a més, tan elevades. Malgrat tot, estiguin segurs, senyores i senyors diputats d'aquesta cambra, que el Fons forestal tindrà la dotació suficient perquè es puguin desenvolupar totes les tasques que li han estat encomanades. També he de dir que el Fons forestal de Catalunya ja fa temps que funciona, mitjançant un decret de creació, de 19 de desembre, 357/1989, i que pel concepte de taxes i multes ja es cobren un centenar de milions de pessetes.

Amb referència al tercer punt —que també hi votarem en contra— que diu: «Revisar els objectius, l'estructura territorial i organitzativa del Centre de Propietat Forestal, amb la finalitat d'adequar-lo a la llei.» La mateixa llei ja defineix el centre de

propietat privada o forestal, figura molt important ja que afecta la gestió del 80% de la superfície forestal, que és de propietat privada. A més, el 19 de desembre ja es va crear el Decret 358/1989, pel qual es determinen les funcions i els òrgans de govern del Centre de Propietat Forestal, i l'Ordre de 31 de juliol de 1990, nomena el president i els vocals dels consells d'administració del Centre. També l'Ordre del 10 de juny de 1991 fixa les instruccions generals per a la redacció, aprovació i revisió dels plans tècnics de gestió forestal. Per tant, tot aquest seguit d'ordres i decrets, pel Grup Parlamentari que represento, entenc que són suficients i s'adeqüen perfectament per al bon funcionament del Centre de Propietat Forestal.

I, ja per acabar, senyor president, vull fer referència a un comentari que va fer el senyor Ganyet a la interpellació, amb l'alcalde de Santiago, que coincidien que, a causa dels incendis, Catalunya anava perdent masses forestals i s'assemblava cada vegada més a Galícia. Bé, senyores i senyors diputats, cordialment, jo no comparteixo aquesta opinió, ja que Catalunya està conservant els seus boscos, perquè tots tenim la consciència que quan un bosc es crema perdem un patrimoni que és de tots, i que tots estimem. A Catalunya, quan un bosc es crema, toquen les campanes, lladren els gossos, corren els bombers, i tot el poble corre darrere els bombers a apagar foc. En altres indrets, quan un bosc es crema, de vegades sovint la gent s'ho mira i el deixen cremar. I aquí rau la diferència, senyores i senyors diputats, aquí rau la diferència entre els uns i els altres: uns corren i els altres s'ho miren. I en aquest Parlament, després de les 70.000 hectàrees que es varen cremar l'any 1986, tots els grups d'aquesta cambra, tots també varem córrer, i ens varem posar d'acord a consensuar una llei forestal que, sens dubte, ha beneficiat els boscos de Catalunya. I aquí hi varen haver d'intervenir il·lustres diputats que no es troben en aquesta cambra, i que estimaven molt la natura, com en Maties Vives, en Pere Ayguadé, en Josep Maria Santacreu, en Marc Aureli Vila, en Josep Maria Graells i d'altres.

Finalment, demano que es mantingui aquest consens quan es tracta de temes que ens afecten a tots, i tan importants com són el patrimoni forestal de Catalunya i, en conseqüència, nosaltres votarem aquests tres punts a favor. Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sunyer. Procedirem a la votació en tres blocs. En primer lloc votarem el punt 1 i 3 i el preàmbul; després, 2 i 4, i després el 5, en dues versions: amb l'expressió «sense dilacions» i ometent l'expressió.

Punts 1 i 3 i preàmbul.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 34 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Es voten ara els punts 2 i 4.

Vots a favor?

Aquests punts han quedat aprovats per unanimitat.

Ara votarem el punt 5, sense l'expressió «sense dilacions».

Vots a favor?

Aquest punt, sense l'expressió dita, ha quedat aprovat per unanimitat.

I ara es vota aquest cinquè punt amb l'expressió «sense dilacions».

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt aquest ha quedat rebutjat per 32 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

S'entén que ha quedat aprovada, també, l'expressió «el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu de la Generalitat a». Perfectament.

Passem al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, presentada pel Grup Popular; té la paraula el diputat senyor Curto.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE a Catalunya

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, una precisió a l'últim punt d'esta Moció, al número 9, que me n'ha fet adonar l'il·lustre diputat senyor Descals: és que hi ha la paraula «amb», que queda suprimida. Ha sigut un error de mecanografia i que no serveix absolutament per a res i no té cap sentit est «amb» que figura aquí.

Fa pocs dies, lo secretari d'estat d'Educació, el senyor Álvaro Marchesi, responent una interpellació del Grup Parlamentari Popular al Congrés de Diputats, va manifestar que l'increment inicial proposat al pressupost del Ministeri d'Educació per a 1993, l'increment inicial, era del 2,6%; però va manifestar també que esta xifra podria arribar..., es podria modificar a l'alça, fins a un 6%, durant lo procés de tramitació parlamentària del Projecte de llei de pressupostos generals de l'Estat per a 1993. I, en tot cas, constatar que, si els pressupostos generals augmenten en lo seu conjunt un 8,2, és evident que la retallada al Ministeri d'Educació és clara, considerant la inflació prevista per a 1993. I l'honorable conseller, en la seva intervenció, va reconèixer que existeixen totes les possibilitats de trobar-nos en una situació similar a l'expressada al Consell Escolar de Catalunya, on per unanimitat —inclosa en esta unanimitat la representació del mateix Departament d'Ensenyament— se van aprovar resolucions molt crítiques a la política educativa del Consell Executiu, és a dir, que un representant del Consell Executiu al Consell Escolar de Catalunya va votar en contra de la política del seu Govern. Raó esta que significa, entre altres coses, que est Departament no funciona correctament.

En esta Moció, que sotmetem a la consideració de la cambra, proposem nou vies de treball que, en cas de ser assumides, podrien collaborar a resoldre una situació referida a la qualitat dels serveis educatius a Catalunya.

Per una part, la coordinació de les entitats locals amb l'administració educativa catalana i, molt especialment, una proposta concreta per tal d'evitar aquelles actuacions que puguin trencar les possibilitats d'un treball conciliat i solidari. Per això incorporem una referència especial a la necessitat d'unificar lo Consell Territorial de Barcelona amb lo Consell Municipal de Barcelona, amb l'objectiu de resoldre totes les duplicitats, la qual petició ja ha estat formulada, per una altra part i oficialment, pel Consell Municipal Escolar de Barcelona.

En segon terme, proposem que, per tal d'evitar una crisi financera en los ritmes d'aplicació de la LOGSE, se puguin transferir totes les despeses institucionals del Departament d'Ensenyament a la formació professional docent, i molt més encara si considerem la queixa del conseller per la falta de recursos econòmics, queixa que implica, a la vegada, mesures d'austeritat i de rigor en la gestió dels seus propis recursos.

Amb estos criteris, i tenint en compte lo posicionament del Consell Escolar de Catalunya, és urgent que el Consell Executiu formuli la seva proposta de Mapa escolar, com a garantia d'una major pluralitat en lo sistema educatiu català i garantia, també, d'incrementar l'oferta de places d'ensenyament no obligatori, de zero a tres anys.

I, en un altre ordre de comentaris, i atenent la necessitat de promoure la qualitat en l'educació, proposem la instauració d'un cos d'inspectors permanents, format, est cos, per mediació d'un concurs-oposició, amb criteris estrictes de mèrits i de capacitat. Això significa un cos permanent d'inspectors i no uns professors que, de forma temporal, exerciten tasques d'inspecció sense adequació i sense total garantia.

Per últim, proposem unes mesures per evitar interpretacions equivocades de la filosofia política de l'actual majoria parlamentària, referides, per exemple, a la marginació de l'ensenyament del castellà i de la història d'Espanya, als futurs periodistes de la Universitat Autònoma de Barcelona. Se tracta, en definitiva, de garantir lo dret dels pares a escollir la llengua d'aprenentatge de la primera lectura dels seus fills, i és amb estos criteris que sotmetem a la consideració de la cambra la Moció objecte d'est punt de l'ordre del dia.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Han presentat esmenes el Grup d'Esquerra i el Grup Socialista. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, abans ho comentava: al llarg d'aquesta legislatura s'havia establert alguna tradició que s'ha trencat avui; jo col·laboraré a trencar-ne alguna d'elles. Hi havia certa tradició que els grups de l'oposició semblava que votàvem tots conjuntament sempre perquè érem l'oposició i es tractava d'emprar el Govern, i hi havia una mica, també, la concepció que el grup del Govern votava en contra dels grups de l'oposició perquè no sortís res. Avui hem comprovat que la cosa no ha anat així, i jo he de dir —i lamentar profundament— que no podem votar a favor de la gran majoria dels punts de la Moció presentada pel Grup Popular.

De fet, l'altre dia, a la Comissió de Política Cultural, el president del Grup, el senyor Aleix Vidal-Quadras, que és, a més a més, qui va fer la interpellació corresponent a aquesta Moció, ens deia que, en matèria d'ensenyament —i cal suposar que en molts altres aspectes, però en matèria d'ensenyament—, partíem de conceptualitzacions diferents. I la cosa és absolutament certa: partíem de conceptualitzacions molt diferents i la Moció d'avui entra de ple en el que entén, en conceptes d'ensenyament, el Grup Popular, i la nostra posició ha d'entrar de ple en el que entén el Grup d'Esquerra Republicana, també, en la mateixa matèria.

Si em permet, senyor president, a més a més de defensar la meua esmena, la qual retiraré, permetrà que faci el posicionament conjunt i així ens estalviem temps.

El Sr. PRESIDENT: És que, si no ho fa ara, no ho podria fer.

El Sr. BARGALLÓ: Bé. Doncs jo tenia entès que eren dos..., a part.

El Sr. PRESIDENT: Es posicionen els que no defensen esmenes.

El Sr. BARGALLÓ: Bé, d'acord. Moltes gràcies.

Bé, votem a favor, inicialment, de dos punts: el primer i el quart. Estem d'acord a establir bases per a una futura delegació de les competències de gestió educativa en favor de les entitats locals, tot i que això d'establir bases, en principi, és molt bonic, però n'hauríem de parlar, de com desenvolupar l'establiment d'aquestes bases. I estem d'acord també a unificar el Consell Territorial d'Educació de Barcelona i el Consell Municipal d'Educació, hi estem fermament d'acord. Hi ha alguna iniciativa parlamentària, també consensuada, que entra en la propera Comissió de Política Cultural i, per tant, allí hi estarem a favor i aquí hi estem a favor.

En d'altres coses, ho sento molt, senyor Curto, com a representant ara aquí i portaveu del Grup que representa el senyor Vidal-Quadras que no hi estiguem d'acord.

L'equilibri entre l'oferta d'iniciativa social concertada, que és l'eufemisme que vostès utilitzen encertadament i amb tota l'agilitat d'allò que nosaltres en diem escola privada concertada, i l'oferta pública del Departament d'Ensenyament en principi és un equilibri difícil de mantenir en aquest concepte simètric i, per altra banda, diria que sembla intuir-se que vostès opinen que és l'oferta pública la que desequilibra, i nosaltres estem d'acord amb el Consell Escolar de Catalunya quan opina que, en el Mapa escolar actual previst en algunes comarques, el desequilibri ve justament de l'altre cantó.

Pel que fa a incrementar en un 50%, en el termini que va fins al desembre de l'any vinent, l'oferta de places d'ensenyament de zero a tres anys, nosaltres hi estem d'acord; molt d'acord en incrementar l'oferta de places. Això del 50%, li diria que fixar-ho de manera tan rígida no ho veuríem potser encertat, passa que, evidentment, mitjançant concerts amb centres d'iniciativa social i només mitjançant concerts amb centres d'iniciativa social, com es desprèn d'aquest punt de la seva Moció, en això no hi podem estar d'acord. Creiem que la LOGSE obre el camí i que, a més a més, les demandes socials obliguen l'Administració també a fer-se càrrec d'aquesta mena d'educació. No, evidentment, únicament..., no estem per l'existència única del servei públic d'ensenyament, però, evidentment, creiem que en tots els segments d'educació l'Administració hi ha de ser present.

Aquí tenim una esmena presentada que, justament, treia aquesta frase de «i mitjançant concerts amb centres d'iniciativa social», però després, veient les esmenes presentades pel Grup Socialista, hi ha una esmena en el mateix sentit que no em costa gens ni em fa caure els anells —o en tot cas l'anell, perquè només en duc un— dir que és millor que la que vaig redactar jo i, per tant, retiro la que vaig redactar jo i dono ple suport a la redactada pel Grup Socialista, que diu: «tenir present l'oferta...» Diu: «concerts amb els ajuntaments i amb centres d'iniciativa social». L'oferta pública de l'Administració de què parlaven pot ser perfectament la d'ajuntaments i, en tot cas, potser fins i tot amb aquest segment semblaria més adequat.

Punt cinquè: «Garantir en els plans d'estudi desenvolupats per la LOGSE una càrrega lectiva equilibrada de l'assignatura

història d'Espanya i de la de llengua i literatura espanyoles.» Primer li diria que, en qüestions de semàntica, hi ha hagut un petit error: aquestes assignatures no apareixen en els processos curriculars nous; hi ha una esmena socialista que dona el nom correcte a l'assignatura, en tot cas, no el votarem a favor i diré per què. Primer, perquè tornem a estar en aquest concepte de càrrega lectiva equilibrada, que no sabem què vol dir realment i, segon, perquè si jo i el nostre Grup, suposant que jo i el nostre Grup creiéssim encara avui dia amb el concepte d'Espanya —alguns potser hi vam creure una època, però ara ja al llarg del temps no hi creiem—, però si hi creiéssim, estem convençuts que aquestes assignatures, tal com són ara, amb els professors que hi ha ara i com apareixen en els currículums, no garanteixen el coneixement de la pluralitat de les nacionalitats i de les regions. L'assignatura història d'Espanya i l'assignatura literatura espanyola, com s'ha dut fins ara i com es preveu, malauradament, no garanteixen el coneixement de la literatura gallega o de la literatura basca ni garanteixen el coneixement de la realitat nacional històrica d'altres nacionalitats que avui dia estan a l'Estat i que no són, per alguns, l'espanyola, o per d'altres, si volen vostès, la castellana. I, fins i tot, entrant en aquests supòsits, estàvem convençuts que això no ho garantiria. Per tant, amb el màxim respecte a tots els coneixements humanístics, a totes les cultures i a totes les literatures, ens abstindrem, perquè creiem que el que vostès potser recerquen no coincideix amb nosaltres, però molt menys, fins i tot el que recerquen tampoc estaria donat per això.

«Reducir al 50% les partides destinades a estudis, publicitat institucional, dietes, publicacions i actes de representació per transferir el producte a la formació permanent del professorat.» Creiem que davant del paper és molt bonic, però en la realitat estem convençuts que hi ha estudis que fan falta, hi ha dietes necessàries —jo, quan era director d'institut i havia d'anar a les reunions de la permanent de directors de Catalunya, escolti'm, no em pagaven les dietes i vaig estar un munt de temps reclamant que em paguessin les dietes; van tardar i me les van pagar. I parlant amb vostè, senyor Curto, li puc assegurar que, si alguna cosa preocupava el director d'Uldecona en aquestes reunions que a vegades teníem a Girona, és que al pobre director d'Uldecona algú li pagués la dieta per anar-se'n d'Uldecona a Girona a tenir una reunió amb la resta de directors—; potser, evidentment que hi ha algunes dietes que, potser, però en tot cas aquí, per entendre'ns, no sé si vostè ho vol dir, que si hi ha dietes que es cobren necessàriament perquè són necessàries, no entenem com es poden suprimir. I si són innecessàries caldria, en tot cas, efectuar un estudi, efectuar una anàlisi i denunciar-ho.

Les publicacions. Actualment estem rebent moltes publicacions sobre el contingut curricular de les noves professions i dels nous mòduls professionals, que són molt interessants i que són bàsiques i que el professorat demana. I evidentment que cal remarcar la formació permanent del professor i subratllar-la, però em sembla que una cosa no va amb l'altra i que, en tot cas, potser estariem d'acord amb certa publicitat institucional, però això ja també és una cosa assumida per la majoria dels grups de la cambra.

El número 7. Estem absolutament d'acord amb l'esmena presentada pel Grup Socialista. En tot cas, li diríem: si vostè accepta l'esmena del Grup Socialista, el votarem a favor; estem

d'acord que a les escoles es respectin els drets lingüístics de professors i d'alumnes. I, en tot cas, és un redactat millor que el que vostès presenten.

Dels dos últims punts —i vaig de pressa, que se m'acaba el temps—, no estem d'acord amb l'existència d'un cos d'inspecció separat del cos del professorat. Creiem que una de les coses, de les moltes coses positives que ha fet el Departament en aquests anys, i ja sap el Departament que en valorem també moltes de no positives, però una de les moltes positives que ha fet és no tenir un cos d'inspecció separat del professorat. En tot cas, potser estariem d'acord que el sistema d'accés es podria millorar, però no creiem en un cos d'inspecció separat del cos del professorat, separat de la realitat quotidiana de la pràctica lectiva i pedagògica.

I pel que fa al sistema vigent d'accés a la docència pública, hi estem d'acord. El que passa és que no estem d'acord en transformar-lo; estem d'acord amb la promulgació d'una llei catalana de cossos docents, en la qual llei catalana de cossos docents aparegui ben clarament quin és el nostre sistema d'accés a la funció pública docent. I com que hi estem d'acord, per això hem presentat una proposició no de llei que demana que el Parlament insti el Govern a redactar ràpidament, en el termini —si no ho recordo malament— de sis mesos, aquesta llei.

En tot cas, moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Socialista, té la paraula, i per defensar les esmenes i posicionar-se, el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, abans he dit que encara que començava a ser tard, potser encara érem a temps en el tema de consensuar la reforma, però consensuar-la de veritat, no només fent un ritual parlamentari, sinó consensuar els temes importants.

Podia semblar que aquesta Moció posa en dificultat aquesta petició, perquè són conegudes les discrepàncies en temes d'ensenyament entre els socialistes i el Grup Popular. Per exemple, el senyor Vidal-Quadras va dir l'altre dia que la LOGSE era una llei perjudicial per als ensenyaments humanístics i jo penso que el senyor conseller li va contestar molt bé dient que la LOGSE era una llei profundament autonomista i que, en tot cas, si en algun pla d'estudis o disseny curricular no hi havia prou ensenyament humanístic, seria responsabilitat de la comunitat autònoma o, en el seu cas, fins i tot, del centre escolar, que té el seu marge d'opcionalitat. No cito literalment les paraules del conseller, però em sembla que aquest n'era l'esperit.

Però voldria dir que no és realment aquesta Moció una dificultat per al consens que demanava, perquè, malgrat les discrepàncies, existeixen punts de coincidència, senyor Curto, i ja li puc dir que, encara que no aprovés o no admetés cap de les nostres esmenes, li votarem favorablement alguns punts, per exemple, el primer, el quart i el sisè.

El primer, perquè quan demana una descentralització, que nosaltres entenem, naturalment, amb els mitjans econòmics corresponents, doncs, estava en el nostre programa electoral i hi estem totalment d'acord.

El 4, perquè cal suprimir una disfuncionalitat que crida, que clama al cel, que és que en el territori de la ciutat de Barcelona hi ha dos òrgans de representació: el Consell Escolar Municipal

i el Consell Territorial, perquè hi ha una delegació, uns serveis territorials que corresponen només a l'àmbit de Barcelona. Com poden existir en el mateix territori dos òrgans consultius amb les mateixes funcions gairebé i amb composició diferent? Això no pot funcionar de cap manera i, per tant, ens sumem a la petició del Consell Escolar Municipal de Barcelona i a la petició del Grup Popular.

El 6, que, en una època d'austeritat, disminueixin les despeses sumptuàries, que no són només dietes, són també publicitat, i es prioritzi la formació permanent del professorat, no ens sembla malament.

Passo ara a defensar les nostres esmenes. Quant al punt 2, malgrat l'esmena, voldria dir que hi ha un acord. Nosaltres volem que en el Mapa escolar, en la confecció del Mapa escolar, es tingui present l'oferta dels centres concertats, perquè segons la LODE compleixen una funció pública, encara que siguin centres, doncs, amb una varietat, pluralitat de projectes de centre. Ara, l'esmena vol aclarir la nostra posició, que és que no volem un equilibri forçat que hauria de ser el 50% - el 50%; fins i tot es podria interpretar que el que demanen és mantenir artificialment un equilibri entre l'escola pública i la privada. Jo li dic que, votem el que votem, i fins i tot en el cas que vostès governessin, senyor Curto, a les zones rurals aquest equilibri no existirà; a les zones rurals hi haurà un predomini absolut de l'escola pública i no podria mai inclinar ni forçar els promotors privats a instaurar centres a la zona rural. Per tant, nosaltres, més que buscar, doncs, un equilibri artificial, el que volem és que es tingui present l'oferta existent i amb garanties de qualitat.

En el punt 3 hi ha una altra esmena, que és respecte a l'educació infantil; estem totalment d'acord que s'ha d'ampliar, però pensem que no ha de ser només en centres d'iniciativa social, sinó també en centres municipals amb el mateix requisit que abans, com deia el nostre programa electoral; que això sigui fet amb subvencions i recursos suficients per als ajuntaments.

En el punt cinquè —com ha dit el senyor Bargalló—, la nostra esmena en part és tècnica; és a dir, vostès demanen un equilibri en l'ensenyament de la història..., de l'assignatura de la història d'Espanya, de la llengua castellana; una part és tècnica perquè, realment, a la secundària obligatòria, per exemple —no parlem ara del batxillerat, que a Catalunya encara no ha sortit el pla d'estudis—, doncs no hi ha assignatures, sinó àrees. Però no voldria entrar en detalls tècnics; darrere la nostra esmena hi ha també una intenció política: és que nosaltres hem manifestat sempre el nostre temor que en el primitiu projecte —i esperem, va dir-ho em sembla el senyor Laporte, que s'esmenaria— hi havia poques hores de llengua castellana i catalana i estàvem preocupats pel dèficit que hi pogués haver tant en ensenyament de català com en ensenyament de castellà, perquè pensem que l'expressió és una de les matèries bàsiques en ensenyament. És cert que la normativa era imprecisa i permetia, potser, que alguns centres es decantessin més a ensenyar una llengua que l'altra, però, en tot cas, la globalitat era insuficient i per això nosaltres en la nostra esmena demanem més hores, un equilibri en l'ensenyament de la llengua catalana i castellana.

En el punt 7, la nostra esmena va en el sentit següent: el Grup Popular demana «garantir les condicions per rebre l'ensenyament de la primera lectura en llengua materna». Nosaltres no acabem de saber quina és la intenció del Grup Popular, si el Grup Popular creu que la normativa actual no garanteix els

drets lingüístics dels alumnes o bé creu que la normativa actual no es compleix. En tot cas, nosaltres volem aclarir amb aquesta esmena la nostra posició, i demanar que es compleixi la normativa actual. Pensem que la normativa actual respecta els drets lingüístics dels alumnes; estarem atents a la normativa futura i l'única cosa que fem és demanar que es compleixi la normativa actual.

Respecte als punts 8 i 9, més que presentar esmenes que, «en ares» d'aquest consens, potser, les hauríem pogut presentar, hem pensat que potser tampoc s'ofendrien si els dèiem que no hi votaríem a favor, perquè ens sembla que reclamen, si les hem llegides bé, la restauració de l'antic cos d'inspectors i de l'antic sistema d'oposicions; a nosaltres ens sembla que els temps actuals, que els temps moderns demanen sistemes més flexibles i àgils i que el que demanen vostès seria un retrocés a una situació anterior. Per això, lamentant-ho molt —i espero que no s'ho prenguin malament—, doncs, no els hi podem votar a favor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Ara poden intervenir els grups no esmenants. Pel Grup d'Iniciativa, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, sembla que ja de bell antuvi es pot veure que difícilment nosaltres podem votar tots els punts d'aquesta Moció —encara que n'hi ha alguns que certament els votarem a favor— i no els podem votar perquè aquesta Moció subsegüent a la interpellació que va formular el senyor Vidal-Quadras en relació amb l'aplicació de la LOGSE a Catalunya conté, com és lògic, elements ideològics importants que marquen el concepte que té el Grup Popular sobre l'ensenyament, que discrepen d'una manera fonamental en molts aspectes dels que té Iniciativa per Catalunya.

Això, naturalment, no nega la possibilitat d'arribar a acords, també amb el Grup Popular, en aquest intent de consens en el Parlament i sobretot fora del Parlament, entre les forces implicades per l'aplicació de la LOGSE. Però jo crec que cal clarificar les diferents posicions i, en conseqüència, cal explicar quina és la nostra posició davant d'aquesta Moció.

És cert que nosaltres també podríem haver plantejat esmenes a aquesta Moció, però ens ha semblat realment excessiu, després del debat que hi va haver en el passat ple sobre les nostres propostes en relació amb l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, que ara intentéssim que el Grup Popular formulés la seva Moció en base als plantejaments ideològics d'Iniciativa per Catalunya; ens hauria semblat francament excessiu.

Nosaltres pensem que en aquesta Moció hi ha dos aspectes que són radicalment diferents als que nosaltres sostenim. Aquesta Moció parteix, des del nostre punt de vista, d'una concepció de l'ensenyament privat —aquí se'n diu d'iniciativa social concertada; la terminologia em sembla perfectament acceptable, nosaltres n'utilitzem una altra—, però en qualsevol cas de l'ensenyament privat que es diu que ha de mantenir un equilibri amb l'ensenyament públic. Nosaltres pensem que l'ensenyament és un dret dels ciutadans, és un servei públic i que els poders públics tenen l'obligació de garantir-lo sense perjudici del dret que també es reconeix constitucionalment a l'ensenyament privat, que, des de la nostra concepció, ha de ser complementari.

I, per tant, els poders públics tenen l'obligació de posar l'accent en l'ensenyament públic respectant l'ensenyament privat.

Això, naturalment, és contrari a aquest suposat equilibri que s'expressa aquí, expressió aquesta de l'equilibri que surt en diferent punts de la Moció i que en cap cas nosaltres la podem acceptar. En primer lloc, perquè tal com s'ha dit, jo crec que encertadament per altres intervencions que m'han precedit, és un equilibri difícilment assumible, que difícilment es pot aconseguir i, per altra part, és que nosaltres no desitgem aquest equilibri i ho diem clarament; nosaltres desitgem que l'escola pública de qualitat tingui un paper determinant en l'ensenyament, que és tal com nosaltres interpretem que s'ha d'aplicar la LOGSE a Catalunya.

Per tant, quan això es planteja, nosaltres no ho podem acceptar i no podem votar favorablement aquests aspectes de la Moció. Sí que naturalment votarem a favor el primer punt quan parla de la delegació de competències de gestió educativa a favor de les entitats locals; nosaltres ho hem defensat, ho defensa aquesta Moció i també hi donarem el nostre suport com donarem el nostre suport al punt quart quant a la unificació del Consell Territorial d'Educació de Barcelona amb el Consell Municipal d'Educació.

Del punt tercer, en discrepem també radicalment per dos motius. En primer lloc, perquè aquí es parla només d'incrementar el 50% d'aquestes places d'ensenyament de zero a tres anys mitjançant concerts amb centres d'iniciativa social; és a dir, privats exclusivament. S'ha dit, i jo crec que a vegades no amb tot el rigor que cal, que aquesta educació no és obligació dels poders públics. Jo crec que la LOGSE en el seu article setè assenyala clarament que no és obligatòria per als alumnes —naturalment per als pares en aquest cas que són els que poden exercir aquesta facultat—, però sí que els poders públics tenen l'obligació de dotar places suficients perquè això sigui possible; per tant, la LOGSE estableix aquesta dualitat no obligatòria per a l'alumne, però sí aquesta obligació política dels poders públics de dotar-la —dels poders públics de dotar-la. Per tant, amb aquests termes, no acceptaríem aquest punt, encara que he de dir que, si s'accepten les esmenes que ha plantejat el Grup Socialista, el sentit del nostre vot es podria modificar, es modificaria sens dubte en alguns d'aquests punts.

Bé, tampoc nosaltres podem acceptar el suposat equilibri amb les assignatures que es diu aquí d'història d'Espanya i de llengua i literatura espanyoles, i amb independència de la nomenclatura que s'utilitzi que la més adequada, segurament, és la que es recull en l'esmena socialista, per dos motius: en primer lloc, perquè tampoc entenem que hagi d'haver-hi aquest equilibri. Nosaltres pensem que la llengua i la literatura dels pobles de l'Estat espanyol i en un primer terme, sens dubte, l'espanyola han de ser presents a l'ensenyament a Catalunya; però, bé, no compartim que hagi de ser en una situació d'equilibri exacte amb la pròpia història, la pròpia llengua i la pròpia literatura i cultura catalanes. Però és que, a més a més, tal com està redactat i tal com s'ha dit, també, això no garanteix en absolut l'estudi de la llengua espanyola i de la història d'Espanya, no garanteix en absolut això que diu la segona part: «el coneixement de la pluralitat de les nacionalitats i regions espanyoles al llarg dels segles». No ho garanteix; en tot cas, hauria d'estar formulat d'una altra manera.

Tampoc acceptarem el punt sisè, perquè, és clar, parlar de reduir el 50% de tot un seguit de partides, en què es barregen conceptes que des del nostre punt de vista no es poden barrejar,

com poden ser estudis, com poden ser dietes i com és la publicitat —per citar-ne alguns—, entenem que no poden tenir el mateix tractament; per tant, és una via, nosaltres entenem..., amb tots els respectes, naturalment, per qui ha formulat la Moció, però nosaltres entenem que és precipitada i que comporta manca de rigor i, en conseqüència, no li podem donar suport.

Pel que fa a les condicions per rebre l'ensenyament en la llengua materna, nosaltres també pensem que és molt més adequada l'esmena del Grup Socialista, que cal en aquest sentit que es compleixi el que està establert legalment.

I en relació amb els últims punts, el vuitè i el novè, nosaltres no els donarem suport perquè pensem que, tant en un cas com en l'altre, el que pretenen és tornar a una concepció que nosaltres entenem que ha d'estar superada, i tot això sense perjudici que puguem fer les crítiques que calgui —que les fem i les continuarem fent— i les proposicions que calgui en relació tant amb la inspecció com amb l'accés, i sobretot amb la formació, amb la docència, que no ens satisfan, però que pensem que la solució mai és tornar endarrere com entenem que planteja aquesta Moció.

Per tant, nosaltres anunciem ja el nostre vot favorable al punt primer i al punt quart; si s'accepten les esmenes del Grup Socialista, modificarem el sentit del vot en algun dels altres punts i, en tot cas, als restants nosaltres no els donarem suport.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Moltes gràcies, molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, a mi em toca, i ho sento de veritat, fer una aturada en aquest anar lliscant de la cambra plàcidament cap al festeig. Però intentaré de justificar-la, l'aturada, lògicament, i desitjaré que el festeig continuï.

El nostre Grup Parlamentari va escoltar amb molta atenció la interpellació del Partit Popular a través de la intervenció del doctor Vidal-Quadras i amb molta atenció i devoció la resposta de l'honorable conseller d'Ensenyament doctor Laporte.

El conseller ens va convèncer. Convergència i Unió subscriu tot allò que des del Govern se'ns diu i veiem que també es fa allò que es diu, a vegades amb dificultats, però el camí traçat es va seguint bé. I estàvem convençuts que l'il·lustre diputat representant del Partit Popular no presentaria cap moció, però ens hem equivocat: *errare humanum est*, i hem hagut d'analitzar a fons aquesta Moció, aquesta llarga Moció.

Ens sembla com un «nonàleg», nou aspectes d'una certa angoixa, segons paraules de l'il·lustre diputat en parlar de prova de foc, de temor confirmat; el temor justament conduïa el seu Grup a Madrid a votar en contra de la LOGSE. Aquest és d'entrada un escull molt important a l'hora de plantejar-nos les possibles coincidències entre Convergència i Unió i el Partit Popular davant d'aspectes que facin relació al desenvolupament de la llei, ja que Convergència i Unió va intervenir activament per millorar-la i va votar-la afirmativament. Ens afanyem a dir que hi ha encara avui aspectes que no ens agraden i altres, com els que fan referència a la formació professional, que ens tenen molt preocupats i, fins i tot, angoixats pel curs que segueix el seu projecte de desenvolupament normatiu. Podria derivar-se'n una mala aplicació —deia el conseller.

Dit això, anem a l'anàlisi ràpida de la Moció. Hem agrupat aquest «nonàleg» en quatre capítols o apartats: el de l'evidència, el del desig, el de la impotència i el del sentiment. Compartim el desig i la impotència, però discrepem en l'evidència i en el sentiment. Comencem per allò que és evident; ens referim als punts 1, 2, 6, 8 i 9. És evident que el principi de subsidiarietat pot començar per la descentralització i l'avaluació d'aquesta abans d'avançar; s'estan aplicant des de fa temps aspectes que la LOGSE preveu a favor de les entitats i administracions locals. La memòria del Departament d'Ensenyament de l'any 1991, que tots els diputats tenen ja, conté —i m'estavio de llegir-ho— a la plana 21 la relació de les oficines gestores, la creació de l'oficina territorial a Mataró, i el Departament preveu la creació de l'oficina territorial a Manresa i a Tortosa amb la col·laboració de les administracions locals. I a les planes de la 68 a la 72, la 136, la 139 i la 140, la relació dels convenis establerts amb l'Administració local per a temes tan importants com la formació professional, la música, la plàstica i l'educació física, les necessitats educatives especials, la formació del professorat, serveis educatius, llars d'infants i normalització lingüística; així també com un anunci d'un èxit molt clar d'allò que la LOGSE en diu «programes de garantia social». Tot plegat per bastants centenars de milions de pessetes. El nostre Grup està convençut que és bo i cal continuar-ho i eixamplar-ho.

El punt 2 fa referència al Mapa. Jo voldria, en tot cas, llegir, ja que s'han citat, les consideracions del Consell Escolar de Catalunya; la seva primera consideració emmarca exactament tot allò que després es diu. «El Consell Escolar de Catalunya en dictaminar aquest Mapa escolar ha pres en consideració que aquest complex document està essent consultat en aquests moments a altres instàncies com són els consells escolars territorials i municipals, a qui correspon assessorar sobre la concreció dels principis generals als seus respectius àmbits territorials, i actualment també s'està consultant els consells comarcals i els ajuntaments. Per tant» —continua— «el nostre dictamen ha de referir-se als aspectes més genèrics i als criteris i deixar de banda qüestions concretes i puntuals referides a un municipi o comarca.» Per altra banda, en el mateix llibre sobre la memòria del 1991, es diu que s'ha dut a terme, juntament amb les delegacions territorials, l'estudi amb la col·laboració, amb els titulars de la planificació de l'oferta d'aquests centres en el marc del nou sistema educatiu. I a més, tal com s'ha dit aquí també, la LODE en el seu article 29 ens ho ordena.

Pel que fa al punt 6; se n'ha parlat aquí ja, però en tot cas jo voldria distingir dues evidències; la primera, per un costat, hi ha el problema pressupostari gravíssim d'insuficiència davant de les necessitats d'estudis, de dietes, de publicacions, perquè, lògicament, s'ha augmentat el nombre d'inspectors; s'ha augmentat el nombre d'equips d'assessorament psicopedagògic, que són itinerants alguns dels seus membres; els cursos de formació permanent, etcètera. I, per tant, això pressuposa, doncs —mai tan ben dit—, més dietes. I, per altra banda, en la implantació de la LOGSE, sobretot pel que fa a llengües estrangeres, al pluriculturalisme, als mòduls professionals, a les necessitats educatives especials i a l'avaluació, calen estudis, estudis i més estudis. I calen alhora, després d'aquests estudis, publicacions i més publicacions. Sobre el currículum... En fi, no continuo; ja s'ha dit aquí. Ara bé, al contrari no compartim aquesta reducció, sinó a l'inrevés. Pel que fa a la publicitat ins-

titucional i als actes institucionals, demanaríem al Grup del Partit Popular que comparés pressupostos. Hi ha hagut un procés de reducció dràstica; per exemple, mentre que el 1991 hi havia 143 milions de pessetes destinats a això, el 92 n'hi havia 87, i al projecte del 93 n'hi ha 70. Per altra banda, penso que cal dir que la institució bé val algun petit aperitiu.

Pel que fa al punt vuitè, de la inspecció, no hi insistiré —el senyor Jané ja ha estat prou clar per al tema de la qualificació—, però, en tot cas, el cos d'inspectors que hi ha ara és el cos d'inspectors que hi havia i, en tot cas, aquest s'inclou en el cos superior de l'Administració pública de Catalunya, d'acord amb el decret 163/89 en la seva disposició transitòria i, lògicament, a l'espera del projecte de llei de la funció pública.

Pel que fa al punt 9, vull recordar que qualsevol aspecte que faci referència als llocs de treball o a l'accés a la docència pública no universitària està dut, es porta a la Mesa sectorial d'ensenyament, on la funció pública, el Departament de Treball i els sindicats hi tenen molt a dir, de tal manera que el sistema vigent s'apropi a la realitat al màxim i, per descomptat, per redactar les convocatòries d'acord amb els principis constitucionals. O sigui, que s'ha de dir que la LOGSE preveu un període transitori a través del qual hi haurà unes condicions diferenciades, sobretot tenint en compte la situació dels interins.

Passem ara al capítol del desig, i que fa referència al punt 4. En aquest moment —suposo que l'illustre senyor diputat ho sap—, hi ha unes converses que desitgem que arribin a bon port entre la Delegació d'Ensenyament de Barcelona i el mateix Ajuntament. No volem anticipar-nos, volem introduir un temps per a la reflexió i un temps per al diàleg i arribar a un final feliç, tal com algú deia. I per prudència, doncs, votarem negativament.

Pel que fa a la impotència —i que se m'entengui bé; em refereixo al punt 3 de la Moció—, l'illustre senyor diputat Vidal-Quadras preguntava a l'honorable conseller allò que el senyor Jané ja ha esmentat: «D'on traurà el Departament d'Ensenyament en un context de reducció de dèficit públic els milers de milions...?», etcètera. L'honorable conseller li contestava: «Comparteixo els seus temors i les seves preocupacions, senyor Vidal-Quadras. En el moment actual no podem» —una impotència— «ampliar, malauradament, el nostre camp d'acció en aquest tema del tram educatiu de zero a tres anys. És un objectiu a llarg termini, però que està també dins de les nostres intencions.» Esperem, doncs, que les intencions tinguin ombra.

Finalment, pel capítol del sentiment, és el que ens fa, probablement, més diferents. Nosaltres estem convençuts que en el currículum hi ha una càrrega equilibrada d'història, de llengua i de literatura, de tal manera que el progrés és un procés Catalunya - Espanya - Europa - el món. El que Convergència i Unió pretén és allò que es conté en la resposta de l'honorable conseller: «Si a mi em pregunten: "I vostè, què és?", jo diré: "Sóc català, un català nacionalista." A Catalunya això és el que hem deixat ben clar en el nostre programa electoral en relació, entre altres aspectes, amb el sistema educatiu. Però també diem: "i després, ben oberts en l'espai i en el temps per enriquir-nos".» Aquesta seria la resposta a la seva pregunta preocupada. No podem ni volem desdibuixar, difuminar, allunyar cap a una..., l'autèntica realitat —i acabo, senyor president—, a l'inrevés, volem i procurarem fer-ne el dibuix correcte amb els contorns diferenciats a la vista, per conèixer-nos millor i conviure amb respecte. I tot això és aplicable a les condicions per rebre l'en-

senyament de la primera lectura. El que passa —i parlant de dibuixar— és que cada artista té el seu estil, una manera d'interpretar la realitat, i en aquest camp em temo que no acabem de compartir-lo, que no ens acabem d'agradar, vaja. Per això vostès són, entre altres coses, els representants del Partit Popular i nosaltres els de Convergència i Unió; nosaltres volem reflexionar a fons aquells versos de Foix: «No pas l'atzar, ni tampoc la imposura han fet del meu país la dolça terra on visc i on pens morir.»

I acabo, senyor president. És amb un cert desassossec, tal com deia al principi, que anuncio el vot negatiu a la Moció, perquè no cal dir que sí al que és evident; compartir desitjos i impotències no vol dir comprometre's ara, i sentim diversament. Però queda, des del nostre punt de vista, un aspecte coincident: l'angoixa, el temor, la manca de diners. Preferiria que tant per a vostès com per a nosaltres l'angoixa ens dugués a la salvació, com deia Kierkegaard, o a la llibertat, com assenyala Sartre, i no, com pretenia Heidegger, al no-res.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Descals. Té la paraula ara el senyor Curto per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president, molt breument. Contra tot costum i per primera vegada hem presentat, un grup de l'oposició, una esmena subsegüent a una interpellació i, contra tot costum, també, nos posicionem en relació amb les esmenes dels altres grups.

En relació... —de l'altre Grup, perquè la del Grup d'Iniciativa per Catalunya ha sigut ja..., perdó, la d'Esquerra Republicana ha sigut retirada—, en relació amb la primera esmena que presenta el Grup Socialista, manifestar que no en podem assumir el segon punt, perquè una cosa és tenir present l'oferta de les escoles concertades —tenir present— i una altra cosa diferent és garantir-ne l'equilibri. Sí que acceptarem la segona esmena referida al tercer punt perquè, en definitiva, sense desnaturalitzar-la, aporta una millora substancial quan parla dels ajuntaments. També acceptarem la tercera esmena de modificació al punt cinquè de la Moció perquè, evidentment, és més concreta que el redactat que nosaltres hem presentat, i no podem acceptar la quarta esmena, referida al setè punt, perquè el nostre criteri determina que una cosa són los drets lingüístics de l'infant i que són un tipus de dret, però que en tot cas no és lo mateix que l'ensenyament de la primera lectura en llengua materna.

Amb estos criteris, doncs, anunciem que acceptarem l'esmena número 2 i número 3 i no acceptarem l'esmena número 1 i la número 4.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Per agrupar votacions ho ha posat molt difícil, senyor Curto. Em temo que haurem de votar separatament cada un dels punts; no hi ha manera d'encaixar-ho.

Votem el primer punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 33 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt ha quedat rebutjat per 2 vots a favor, 53 en contra i 31 abstencions.

Votarem ara el punt número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 33 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Se sotmet a votació el punt número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt número 4 ha quedat rebutjat per 33 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Se sotmet a votació el punt número 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El cinquè punt ha quedat rebutjat per 24 vots a favor, 54 en contra i 10 abstencions.

Passem al sisè punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt sisè ha quedat rebutjat per 23 vots a favor, 54 en contra i 10 abstencions.

Se sotmet ara a votació el punt setè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt setè ha quedat rebutjat per 2 vots a favor, 54 en contra i 31 abstencions.

Passem ara a sotmetre a votació el punt número 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt número 8 ha quedat rebutjat per 2 vots a favor, 61 en contra i 24 abstencions.

Votem, finalment, el punt número 9.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt novè ha quedat rebutjat per 2 vots a favor, 62 en contra i 24 abstencions.

Passem al punt 26 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la regulació del dret als serveis socials i l'ordenació d'aquests, presentada per la diputada senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista, que té la paraula per defensar-la.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la regulació del dret als serveis socials i l'ordenació d'aquests

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Si em permet, des de l'escó mateix, volia dir que amb la voluntat de buscar una millor efectivitat en la tasca d'impuls pel que fa a les

polítiques de planificació general dels serveis socials del Consell Executiu de la Generalitat, i previ acord amb el diputat que porta aquest tema del Grup de la majoria, retiraré aquesta Moció en benefici d'una proposició no de llei que estem treballant per presentar conjuntament dintre d'uns dies.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Queda retirada aquest Moció i, per consegüent, s'aixeca la sessió.

(Són les dues del migdia i tretze minuts.)

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom
 carrer núm.
 telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐ ☐
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐ ☐ ☐
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents.

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per (gir/xeu al portador) núm. la quantitat de pessetes
 de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
 i
 DIARI DE SESSIONS
 DEL PARLAMENT
 DE CATALUNYA

Palau del Parlament
 Parc de la Ciutadella
 08003 Barcelona

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
 Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.
 Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
 Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
 de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
 Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

